

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
MR. R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.

Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P.
De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev.
C. Hanko, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman,
Rev. H. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

Vol. XVI, No. 3. Entered as Second Class mail matter at Grand Rapids, Mich.

NOVEMBER 1, 1939

Subscription Price \$2.00

MEDITATIE

Troostelijke Woorden

Toen antwoordde de Engel des Heeren en zeide: Heere der heirscharen! hoe lang zult Gij U niet ontfermen over Jeruzalem, en over de steden van Juda, op welke Gij gram geweest zijt deze zeventig jaren? En de Heere antwoorde den engel, die met mij sprak, goede woorden, troostelijke woorden.

Zach. 1:12, 13.

Hoe lang, Heere?

Hoe lang zult Gij U niet ontfermen over Jeruzalem?

't Was de vraag van den Engel des Heeren. 't Is ook de vraag van de zielen onder het altaar: Hoe lang, o, heilige en waarachtige Heerscher! oordeelt en wreekt Gij ons bloed niet van degenen, die op de aarde wonen?

't Is de vraag der Kerke Gods de eeuwen door. Want meestal schijnt het lang te duren! Gods molens schijnen lang te malen! Bang is de verdrukking, ver, altijd ver schijnt de vervulling der belofte. De hemel zwijgt. Och, dat Gij de hemelen scheurdet! Vertraagt God de belofte dan? Hoe lang, Heere?

Was 't ook niet de vraag, die den nog jeugdigen profeet bezig hield in de nachtelijke stilte? Weerhield het peinzen over die bange vraag niet de slaap van zijne oogen?

't Was nu de vier en twintigste van de elfde maand der regeering van den koning Darius. Drie maanden tevoren was het Woord des Heeren ook tot hem gekomen. Toen had hij van den Heere de opdracht ontvangen, om het volk, dat uit Babel teruggekeerd was naar Jeruzalem, tot bekeering te roepen. "De Heere is zeer vertoond geweest tegen uwe vaders", zoo had zijn waarschuwend woord geklonken, "alzo zegt de Heere der heirscharen: Keert weder tot Mij, spreekt

de Heere der heirscharen, zoo zal Ik tot ulieden wederkeeren, zegt de Heere der heirscharen". En 't volk had waarschijnlijk naar het woord des profeten gehoord, en waar ze eigen huizen wel, maar des Heeren huis niet gebouwd hadden, waren ze waarschijnlijk weer met den bouw des tempels begonnen. En nu was het drie maanden later. En 't was nacht, de tijd, wanneer datgene, wat ons zwaar weegt, onzen geest niet met rust laat; de stilte van den nacht, wanneer de gedachten zich vermenigvuldigen.

En wat zou den profeet zwaarder wegen dan de zaligheid en glorie van Jeruzalem en Juda? Wat zou meer in staat zijn om zijne gedachten te doen vermenigvuldigen dan de beloften des Heeren, die rijke en heerlijke beloften, die de Heere door den mond Zijner profeten van ouds had doen verkondigen over Sion?

Doch waar was de vervulling?

Nog altijd was het teruggekeerde volk een amechtig hoopske, omringt door machtige vijanden.

Nog altijd lagen de muren van Jeruzalem in puin, en de tempel was nog niet herbouwd.

Nog altijd scheen het hopeloos, dat Gods beloften ooit zouden worden vervuld.

Hoe lang, Heere der heirscharen?

Troostelijke woorden!

En ik zag des nachts, en ziet!

Tot den peinzenden profeet komt het Goddelijk Woord in een gezicht. De Heere der heirscharen toont hem, dat Sions verlossing en de tijd daarvoor geheel door den Heere Zelf worden beheerscht; en vertroost hem en geheel Jeruzalem met goede woorden, troostelijke woorden.

Hij zag, en ziet!

Een groep mirten. De mirteboom, met zijn diep groen en geurig blad, witte, stervormige bloesem en roode bessen, werd in het land Kanaän veel gezien. Op onvruchtbare vlakten en heuvel-hellingen of bergwanden was de mirt dikwijls slechts een groote struik,

maar in vruchtbaren bodem geplant groeide hij tot een grooten en sterken boom. Hij was beeld van den zegen des Heeren, de tegenstelling van den distel, die symbool is van Gods vloek over het aardrijk. Sprak de profeet er niet van, dat er voor een distel een mirteboom zou opgaan, als openbaring van Gods rijke gunst over Zijn volk? De groep mirteboomen in het gezicht des profeten is dan ook beeld van Kanaän, Gods koninkrijk, de Kerk. En dat deze mirten in de diepte, in de laagte stonden, deed gemakkelijk denken aan den lagen staat van Gods volk, pas uit de ballingschap teruggekeerd, van stad en tempel, van Gods verbond en koninkrijk.

En ziet, een ruiterbende!

Op de voorgrond, tusschen de mirten, ontdekt de profeet een man rijdende op een rood paard, en achter hem waren roode en "bruine" of meer waarschijnlijk "gespikkelde" en witte paarden, met hunne ruiters natuurlijk ofschoon deze niet opzettelijk worden genoemd. Een ruiterbende dus. Immers, wanneer de profeet inlichtingen vraagt aangaande deze groep tusschen de mirten, en de engel, die met hem sprak hem had geantwoord, dat hij hem zou toonen, "wie deze zijn", en de man, "die tusschen de mirten stond" had verklaard, dat deze het waren, "die de Heere uitgezonden heeft om het land te doorwandelen, dan *antwoorden zij*, deze ruiters op hunne paarden, den Engel des Heeren: "Wij hebben het land doorwandeld, en ziet, het gansche land zit en het is stil".

Gods ruiterbende!

Het paard en zijn berijder zijn symbool van een strijdmacht, een onweerstaanbare macht in den strijd. Immers is het paard in de Heilige Schrift niet het werkpaard, maar het strijddros, zooals het ons zoo keurig wordt beschreven in Job 39:22-28: "Zult gij het paard sterkte geven? kunt gij zijnen hals met donder bekleeden? Zult gij het beroeren als een sprinkhaan? de pracht van zijn gesnuif is een verschrikking. Het graaft in den grond en het is vroolijk in zijne kracht; en trekt uit, den geharnaste te gemoet. Het belacht de vreeze en wordt niet ontsteld, en keert niet wederom vanwege het zwaard. Tegen hem ratelt de pijlkoker, het vlammig ijzer der spies en der lans. Met schudding en beroering slokt het de aarde op, en gelooft niet, dat het is het geklank der bazuin. In het volle geklank der bazuin zegt het: Heah! en riekt den krijg van verre, den donder der vorsten en het gejuich". En de ruiters behooren bij de paarden, vertegenwoordigende met ze ééne idee, zijn symbool van een welbestuurde, voor niets vervaarde, onweerstaanbare macht in den strijd.

Gods strijdmachten!

Door Hem worden ze immers uitgezonden. Deze ruiters gaan wanneer en waar Hij hen gebiedt te gaan.

Maar waartoe? Welken strijd strijden deze ruiters en wat komen ze doen?

Hun bijzondere beteekenis ligt aangeduid in de kleur der paarden. Want rood is de kleur des bloeds, van

het verterend vuur, van toorn en gramschap, van wraak en oorlog. De Man, die van Edom komt is rood aan Zijn gewaad. Het roode paard in Openbaring 6 is een oorlogsmacht, dat is, een macht om oorlog te veroorzaken, om de volken tegen elkaar te doen opstaan, om "vrede te nemen van de aarde". In de "bruine" of gespikkelde paarden mogen we een combinatie zien van de zwarte en vale paarden van Openbaring 6, beeld van vele rampen en ellenden, machten des hongers en der pestilentie, die in de donkerheid wandelt, machten des doods en der hel. Want zwart is de kleur des hongers en vaal is de tint des doods. Maar wit is de kleur der overwinning. Het witte paard, dat in Openbaring 6 voorop gaat, staat hier op den achtergrond, maar vertegenwoordigt hier zoowel als daar de overwinningsmacht van Sion, van het koninkrijk Gods, van den Christus in de wereld, door Woord en Geest, en straks door Zijne persoonlijke verschijning.

Gods ruiterbende!

Ontembare, welbestuurde machten van oorlog en beroering, van hongersnood en pestilentie!

En van de overwinnende macht van Gods koninkrijk en Gods zaak in de wereld!

Staande tusschen de mirten!

Doch waartoe staan ze hier?

Hier, tusschen de mirten, die in de diepte waren?

Hier, waar Gods volk woont, en waar God Zijn gunst doet smaken en Zijn zegen gebiedt? Hier in Sion?

Moeten ze niet de aarde, de gansche aarde doorwandelen? Zoo toch antwoordde de man, die tusschen de mirten stond: "Deze zijn het, die de Heere uitgezonden heeft, om het land te doorwandelen". En "het land" in dit antwoord en ook in dat der ruiters (vs. 11) moet zijn "de aarde".

Van den Heere zijn dus al deze machten; de overwinningsmacht van het koninkrijk der hemelen, waardoor weerspanningen en vijanden Gods onderdanen worden van den Christus, Gods koninkrijk wordt gevestigd in de wereld en onder alle natiën; de macht om oorlog te verwekken en volk tegen volk te doen opstaan in toorn en gramschap, de wereldmachten elkan- der te doen bestrijden; de machten des hongers en der pestilentie en des doods in alle vormen en met zijn velerlei verschrikkingen,—van den Heere zijn ze alle, en Hij heeft ze uitgezonden om de aarde te doorwandelen, in de richting, waarin Hij ze bestuurt en zendt, om Zijn doel te dienen in de gansche wereld. . . .

Maar waartoe staan ze dan hier, onder de mirten?

Hoort, ze brengen rapport uit!

Ze antwoordden den Engel des Heeren, Die daar ook tusschen de mirten stond. Ze brengen hun rapport dus uit, niet aan den engel, die met Zacharia sprak, noch ook aan den man, die tusschen de mirten stond, maar aan den Engel des Heeren. Want *de* Engel onder het oude verbond is immers de Engel in

Wien Gods Naam is, Gods aangezicht, Gods Persoon, God Zelf, de Oud Testamentische openbaring van den Christus Gods, Die over het geheele Huis Gods geplaatst is, Die ook aan het hoofd staat van deze ruiterbende. Hij is voor hen en hun werk verantwoordelijk. Hem brengen ze hun rapport.

Ze zijn juist teruggekeerd.

Ze hebben de aarde doorwandeld!

En ziet, de gansche aarde zit en is stil!

De gansche aarde. Dat is de wereld der Heidenen, de Gode vijandige wereldmacht, die God en Zijn volk haatte, die oorzaak was van Israels lagen staat, van Jeruzalems verwoesting, die nog altijd Sion bedreigden en lagen legden, de machten der duisternis. En die gansche goddelooze wereld zat en was stil! Daar was geen oorlog en geen beroering. Daar heerschte volkomen vrede, en daar werd de welvaart der goddeloozen genoten!

Gods ruiterbende had dus niets uitgevoerd.

Ze hadden de gansche aarde doorwandeld, en nog was heel de wereld stil en vol vrede.

Slechts op een verkenningstocht waren ze uit geweest!

En rapporteeren: Wereldvrede!

Hoe lang, Heere?

Hoe lang zult Gij u niet ontfermen over Jeruzalem en over de steden van Juda?

Zoo vraagt, antwoordende op het teleurstellend rapport van Gods ruiterbende, de Engel des Heeren, staande aan de spitse van Gods Kerk in de wereld.

Hoe lang?

Want zoolang als de ruiters tusschen de mirten staan, en zoolang ze rapporteeren, dat alles in de wereld gerust en stil is, dat er geen beroering, geen oorlogen en geruchten van oorlogen worden vernomen, dat er wereldvrede en wereld-welvaart heerscht alom, zoolang worden Gods beloften niet vervuld en de ontfermingen Gods over Sion niet gerealiseerd.

Hoe lang, Heere?

Hoe lang zal het daar stil en gerust blijven in die goddelooze wereld der Heidenen?

O, Gods beloften over Sion waren rijk en heerlijk. Zeker, Gods toorn had zich doen gevoelen over de afwijkingen van Israel; Hij was een weinig toornig geweest over Zijn volk; Hij had hen in het land der ballingschap doen verkeer en doen zuchten deze zeventig jaren. Maar eer ze nog werden weggevoerd had Hij hen reeds getroost met Zijne rijke beloften, heerlijke en schoone vooruitzichten openend in de toekomst. Ze zouden wederkeeren naar hun land met gejuich. De Heere zou Zijn volk weer uit Babel uitleiden, zooals Hij hen eens had uitgeleid uit het diensthuis van Egypte, met een machtigen arm. Jeruzalem en de steden van Juda zouden weer herbouwd worden, en de tempel zou weer herrijzen uit het puin. Maar nog veel meer had de Heere beloofd. Sions heerlijk-

heid zou de vorige heerlijkheid van Israel verre overtreffen. De berg Sion zou verheven worden op den top der bergen, en vele natiën zouden opgaan tot het huis des Heeren, aldus boven de bergen en heuvelen verheven, om van den God Jakobs van Zijne wegen te leeren. Uit Sion zou de wet uitgaan en uit Jeruzalem het Woord des Heeren! De machten der wereld zouden verbroken worden, de vijanden des Heeren zouden uitgeroeid worden. En op den ganschen berg van Gods heiligheid zou men nergens leed doen! De kennis des Heeren zou de aarde bedekken, gelijk de wateren den bodem der zee!

Rijke beloften!

Heerlijke vergezichten!

Hoe lang, Heere?

Want op de vervulling dier beloften leek het niet veel! Een klein getal was uit Babel teruggekeerd. Jeruzalem was nog niet herbouwd. Sion was nog altijd veracht!

Zouden Gods beloften vervuld worden, dan moesten die ruiters Gods de wereld in, de wereld van die geruste Heidenen, om door Woord en Geest en in den weg van oorlog en beroering en dood, alles te onderwerpen aan Gods koninkrijk!

En ziet, daar stonden ze onder de mirten.

Ze waren juist van een tocht door de aarde teruggekeerd.

En ze rapporteeren: De gansche aarde is stil!

Hoe lang, Heere?

Goede worden, troostelijke woorden!

Daarin bestond het antwoord des Heeren, gegeven door den engel, die met hem sprak, aan den profeet, opdat hij straks met die goede woorden Gods volk zou troosten.

Hoe lang?

Daarop ontvangt de profeet geen bepaald bescheid. Gods werk wordt gedaan op Gods tijd. En toch mag uit het antwoord des Heeren worden afgeleid, dat de tijd voorts kort zal zijn, dat de Heere haastelijk komt, dat Hij de belofte niet vertraagt, maar zoo spoedig mogelijk zal vervullen. Gods molens malen zoo snel mogelijk!

Hoe lang?

Daarop behoeft de profeet, daarop behoeft de Kerk in de wereld geen precies bescheid te hebben. Maar dit zij genoeg: De Heere ijvert over Jeruzalem en over Sion met een grooten ijver! Dit zij genoeg: De Heere is met een grooten toorn vertoornd tegen die geruste Heidenen, tegen de vijanden van Hem en van Zijn volk. Want Hij is wel een weinig toornig geweest op zijn volk, maar zij hebben het totaal willen verwoesten. . . .

Gods ontfermingen zijn over Sion! Eeuwiglijk!

En Hij zal Jeruzalem nog verheerlijken!

Troostelijke woorden!

H. H.

EDITORIALS

Antichristelijke Aanbidding

We lazen in een der Nederlandsche bladen het volgende over de Hitler-vereering in Duitschland:

"In 't feestnummer dat "Das Schwarze korps" bij gelegenheid van den verjaardag van den Fuehrer heeft uitgegeven, komt ook een reeks correspondentie voor, waarin verschillende personen verklaren, wat de Fuehrer voor hen beteekent.

Een vader van zeven kinderen schrijft, dat de Fuehrer voor hem alles is. "Hij is ons geloof en hoop. . . . Hij is voor mijn kinderen de zichtbare persoon, welke men ons vroeger als kinderen in God poogde voor te stellen".

Een moeder verklaart, hoe de Fuehrer aan haar leven richting en doel gaf. "Behoef ik me thans nog, aldus schrijft zij, af te vragen, hoe ik mijn kinderen opvoeden moet? De Fuehrer heeft met zijn heerlijke duidelijke woorden alle begrippen zoo wonderbaar omlijnd. Alle Deutsche bronnen heeft hij opengelegd, zoodat ik mijn kinderen er slechts behoef heen te leiden. . . . Godloos zouden wij, Deutsche menschen, geworden zijn? Nooit zag ik de goddelijke macht zoo nabij als in de grootheid van den Fuehrer.

Een vrouw uit Ostmark schrijft: "Wat me de Fuehrer schonk, is niet slechts een politieke wereldbeschouwing, doch ook een godsdienst! Hij schonk mij een geloof, dat ik eigenlijk nooit, zelfs als kind niet, bezeten heb. Het is het geloof aan onszelf, aan onze kracht, aan onze grootheid, het geloof aan de geheimzinnige kracht van het bloed, den vaderlandschen bodem en de Deutsche natie."

Een ander kan zelfs met woorden niet beschrijven wat de Fuehrer voor hem is. "Hij is mij, evenals allen eerlijken Duitschers, tot ons noodlot geworden. Kan een mensch zijn noodlot beschrijven? Ik houd het voor een vermetelheid!

Een tweede lijkt het een profanatie, aan een persoonlijke verhouding tot den Fuehrer te denken. "Er zijn dingen, die door een poging, ze te verklaren, van hun goddelijkheid beroofd worden".

"De Fuehrer, schreef weer een ander, is voor mij het toonbeeld van alle deugden welke het Deutsche volk bezit. Hij is voor

mij het voorbeeld zonder meer; hij is mijn vader, die mij verlost heeft van den druk en van de vlekken, die aan mijn ziel kleefden. Ik ben geen vroom mensch in den zin van de christelijke leer, integendeel, ik ben uit de kerk getreden. Voor mij is de Fuehrer de controle-instantie van mijn geweten".

Weer een ander schrijft: "Zoo vol geloovig vertrouwen als ik in mijn kindsheid tot God bad, geheel doordrongen van Zijn goedheid en almacht, zoo zie ik thans tot den Fuehrer op".

Voor een vrouw, die voor de komst van Hitler, "moreel verhongerde", is de Fuehrer "het brood, dat de ziel noodig heeft".

Voor een zekeren Adolf R. uit Frankfort beteekent de Fuehrer: "dat, wat voor een fanatieken en streng geloovigen mensch het woord Gods beteekent", en een Hans W. uit Munchen verhaalt, dat een afbeelding van de "Fuehrer, als mijn schepper" zoowel in zijn werkkamer als in zijn salon hangt, en dat iedere blik er op in hem dat bewerkt, "wat vrome menschen blijkbaar in diep gebed ondervinden".

Wie, die dit leest, en daarbij denkt aan de antichristelijke filosofie van het Nationaal Socialisme, waardoor in het Duitsch bloed heil en verlossing wordt gezocht en gepredikt, inplaats van in het bloed des kruises, krijgt niet onwillekeurig het beeld van den Antichrist voor den geest, zooals ons dat in de Heilige Schrift wordt geteekend?

Want de Anti-christ zal niet alleen tegen den Christus zich keeren, maar ook een tegen-Christus willen zijn.

De mensch der zonde, de zoon des verderfs zal zich tegenstellen en verheffen boven al wat God genaamd, of als God geëerd wordt, alzoo dat hij in den tempel Gods als een God zal zitten, zichzelf vertoonende, dat hij God is. Zijn toekomst zal zijn naar de werking des Satans, in alle kracht en teekenen en wonderen der leugen. En onder zijn bewind zal God de wereld een kracht der dwaling zenden, opdat zij de leugen zouden gelooven. (II Thess. 2). En die op de aarde wonen, wier namen niet geschreven zijn in het boek des levens, des Lams, zullen hem, het beest uit de zee, aanbidden en als God vereeren en uitroepen: Wie is dit beest gelijk? wie kan krijg voeren tegen hetzelfde? (Openb. 13).

Neen, we zeggen niet, dat Hitler *de* Antichrist is.

Daarvoor is het de tijd nog niet. Daarvoor is zijne verschijning nog te beperkt, te nationaal. We mogen de geschiedenis niet vooruitloopen. Wel moeten we echter letten op de dingen, die geschieden, en die bezien in het licht der Heilige Schrift, opdat we gelooven mogen, wanneer ze voor onze oogen geschieden.

En dan zeggen we zeker niet teveel, wanneer we

beweren, dat Hitler zeer sterk het type vertoont van den Antichrist in vele opzichten.

En ook toont het boven aangehaalde, dat de Schrift vervuld wordt, die ons leert, dat God den goddeloozen een kracht der dwaling zendt, opdat zij de leugen zouden gelooven!

Het wordt hoe langer zoo duidelijker in de wereld, dat Gods Woord vervuld wordt.

En het gaat in onze dagen snel, zeer snel!

Zie, Ik kom haastelijk!

Vinde in onze ernstige tijden dit woord des Heilands slechts weerklank in onze harten in de bede: Kom, Heere Jezus!

H. H.

As To The Christian's Participation In War

What is the proper attitude of the Christian with respect to the wars of the world, to war as such; may the Christian ever actively participate in war; may he ever refuse to serve in war when his country calls him?

On these questions we wrote a few articles in our *Standard Bearer* about four years ago.

The practical interest and significance of them appears much more real today, now another war broke out in Europe, and we do not know as yet how the conflagration may spread.

And now we learn from *The Calvin Forum* that the Synod of the Christian Reformed Churches adopted a resolution in the form of a "Testimony" to the churches and to Christians in general, and which is presumably an answer to the above questions concerning the proper Christian attitude toward war. And the entire "Testimony" is published in the October number of the above named paper.

The editor, Dr. C. Bouma, informs us that he is the original author of the resolution or "Testimony"; that it was adopted by a synodical committee consisting of the members of the Calvin Seminary Faculty; and that it was, finally, unanimously adopted by the Synod of the Christian Reformed Churches.

Dr. Bouma invites "comment and criticism". He states that "the pages of *The Calvin Forum* will be open to anyone who has a contribution to make to the discussion of this subject, whether he agrees or disagrees with the testimony."

This rather surprised us in view of the fact that the "Testimony" was officially adopted by the Synod of the Christian Reformed Churches, and bears the official stamp of an ecclesiastical declaration. True,

it is merely a "Testimony to the Churches". But this does not alter the fact that the document is a synodical declaration and that in it we find certain views on war and related subjects, and certain interpretations of Scripture and of the Confessions; and these have now officially been adopted and stamped as the views of the Churches. And that is the reason why the invitation of the editor of *The Calvin Forum* to "comment and criticism" surprised us somewhat. Are, anno 1939, the official declarations of the Synod of the Christian Reformed Churches not only open to criticism but deliberately subjected to it? Anno 1924 this was different.

But, of course, to *The Standard Bearer* this is of no concern anyway. It is in a position to offer its comment and criticism, even on an official declaration of the Christian Reformed Synod, with or without an invitation. And it prefers to do this in its own columns. However, although naturally we write in the interests of our own readers primarily, we gladly offer our comments to the magazine that asked for them.

The "Testimony" begins by motivating its own appearance. It was occasioned by the fact that there is today, "especially in our own country a widespread pacifistic and also militaristic propaganda"; and also by the phenomenon that "many of our church members are honestly perplexed as to their duty in the matter of participating in future wars".

It continues by describing and criticising both "militarism" and "pacifism" in the light of Scripture (particularly Romans 13) and the Confession (Article 36 of the *Confessio Belgica*), which part is concluded by a summary briefly stating the teaching of Scripture and of the Confession on the subjects of civil government, war, and the Christian's duty in respect to these.

And it concludes by attempting an answer to the question whether or not obedience to the government in the matter of war is unconditional; and, if not, on what condition the Christian may refuse the government's summons to arms.

Now, without implying that *The Standard Bearer* agrees with all the other conclusions of Synod, it is especially to this last part that it has serious objections. This, let me add, is really the main part of the "Testimony". For, no doubt, its chief purpose was not so much to instruct the people on such subjects as "the authority of the magistrates" and "our duty to obey", but rather to enlighten their Christian conscience with regard to their calling to participate in war. And it is exactly on this main issue that, according to my conviction, the Synod has utterly failed.

It offered no real solution of the question: how can the Christian determine whether or not he may participate in a given war on the summons of his government.

And, what is worse, it led the members of the

Christian Reformed Churches on the wrong track, the track of subjectivism, individualism, revolution.

I will, of course, motivate these statements.

In the next to the last paragraph the Synod repudiated the claims of the "conscientious objector" as follows:

"Not only must the Church reject the claim of the pacifistic conscientious objector, but there is also another kind of conscientious objector whose claims cannot stand the test of Scripture and the Creed. There are those who would refuse to take part in any war when, and as long as, they are not persuaded of the justness of the given war. With the frequent complexity of the causes of modern wars and the difficulty of the average citizen to be adequately informed on this complexity of causes at the time the war breaks out, it is clear that this may be the predicament in which many a Christian will find himself. But in such a situation he is not justified in refusing to perform military service. He who would maintain this position overlooks the fact that in such a situation the prior duty of each citizen to obey the government must have the right of way. This type of conscientious objector does not face the moral alternative: to fight or to do nothing; but: to fight or to disobey his government. His *uncertainty* as to the justice of the given war can be no justifiable ground for refusing obedience to his government".

This is all very good, as far as it goes with respect to the *practical outcome or conclusion* of this mode of reasoning: this particular type of conscientious objector stands condemned. On the matter of this conclusion itself *The Standard Bearer* has no axe to grind with the editor of *The Calvin Forum*, the Calvin Seminary Faculty, and the Synod of the Christian Reformed Churches. But we do not agree with the premises upon which this conclusion is based and with the principle involved in the mode of reasoning by which the conclusion is reached. And this also implies, of course, that we consider the mode of reasoning fallacious and that the conclusion does not follow with logical necessity from the premises.

What is really the deepest principle of this, and of any "conscientious objector" to participation in a given war? It is this: *every citizen is individually responsible for any act he performs in obedience to the authority of the government, though that authority be exercised strictly in its own proper domain (such as a declaration of war); hence, before he obeys he is under obligation to determine whether a given act of the government is morally justified or not; and upon the result of this individual determination it must depend whether any citizen is duty bound to obey the government or to refuse obedience.*

The Calvin Forum, the Calvin Seminary Faculty and the Synod of the Christian Reformed Churches have adopted this principle.

In the paragraph from the "Testimony" quoted above, this particular "conscientious objector" is not condemned because of this erroneous principle, nor, in fact on the basis of any fundamental principle at all, but merely because he would refuse to fight on the ground of *uncertainty*.

And as we shall show presently, the same "Testimony" *adopts* the principle of the "conscientious objector" positively in the next paragraph (quoted below).

The whole question of a Christian's calling to obey the government in participating in a given war is left to the *individual conscience* of every citizen (individualism, subjectivism, Nominalism, Pelagianism), and is made a purely relative matter (certainty or uncertainty).

This principle is fundamentally wrong. Certainly, no man with a Reformed conception of government can adopt it.

And seeing that from fallacious premises no sound conclusions can logically follow, there must be something wrong with the mode of reasoning that upon such premises reaches the conclusion that the *uncertain* type of "conscientious objector" stands condemned.

And there *is* something wrong. Let me cast the synodical mode of reasoning in the form of a syllogism:

I. Every citizen *individually* is *morally* responsible before God for his participation in a given war in obedience to the summons of his government.

II. A certain citizen is *uncertain* whether a certain war is just or unjust.

III. This certain citizen must fight.

It is clear that this conclusion does not follow. The logical conclusion is: This certain citizen must *wait*!

The Synod declared "that in such a situation the prior duty of each citizen to obey the government must have the right of way".

But to what is our duty to obey the government in case of war *prior*? To our own individual moral responsibility before God? This appears to be the implied answer Synod had in mind. But this is impossible. There cannot be and there is no duty prior to my personal responsibility and moral duty before God. In fact, when it is a question of personal, moral accountability one cannot speak of priority and posteriority. But let us not overlook the fact that the "conscientious objector" proceeds from the principle that he is individually, morally responsible for any participation in a given war, and that, therefore, the question whether in respect to a summons to war it is his duty to obey the government, depends on the other question whether the given war is just or unjust. On this basis, which the Synod adopted also, our duty to the government in case of war is not prior but posterior to our moral judgment of that given war. In other words, on that basis the citizen that is *uncertain* as to

the justness of a given war would answer the Synod of the Christian Reformed Churches as follows: "You do not put the matter correctly. The question is not one of the priority of my duty to obey the government, but rather: whether in the given case of the given war *it is my duty* before God to obey the government. And of this I must be certain before I will fight".

Now, if you adopt the principle from which the "conscientious objector" proceeds, you will have to grant that in this last stand he is right. In any moral question it is certainly wrong to reason thus: I am not certain whether it is right; therefore, I will do it. If war is a matter of individual responsibility I must be *certain* of the justness of a given war before I fight. He that doubts if he eats is damned because he does not eat out of faith. Much more so if one fights if he doubts. In the next paragraph the Synod declared: "War is killing people and for anyone to engage in such killing of fellowmen when he is convinced in his heart that the cause for which he is fighting is an unjust one, this procedure cannot be justified before the tribunal of God and His Word". But if this be true, if "war be killing people" (and I add: *innocent* people as far as the war is concerned, whether they fight on the just or the unjust side of the war, and whether they be soldiers or civilians), and if every individual citizen is personally responsible for this killing of people, then I can apply this same statement of Synod to the citizen that is *uncertain* as to the justness of the war, and rewrite it as follows: "War is killing people, and for anyone to engage in such killing of fellowmen as long as he is uncertain whether the cause for which he is fighting is a just one, this procedure cannot be justified before the tribunal of God and His Word". I cannot kill people unless I am *certain* that it is the will of God. And if I am individually responsible for my killing people in war, I must be *certain that the war is just*; and on that basis no appeal to the authority of and my duty to the government can take the place of that individual certainty.

But now let me demonstrate that the Synod of the Christian Reformed Churches not only *failed to condemn the principle* of the conscientious objector but also *actually adopted it*. We quote from the "Testimony":

"The only conscientious objector to military service whose claim the Church cannot repudiate is he who, recognizing his duty to obey his government and to defend his country in response to its call to arms, has intelligent and adequate grounds to be convinced that the given war to which he is summoned is an unjust war. When he is absolutely certain in the light of the principles of the Word of God that his country is fighting for a wrong cause, he cannot morally justify his participation in the given war. War is killing people and for anyone to engage in such killing of fellowmen when he is convinced in his heart that the cause for

which he is fighting is an unjust one, this procedure cannot be justified before the tribunal of God and His Word. The only course open to such a person is to resort to passive resistance and to refuse to bear arms in that given war".

All this is based upon identically the same *principle* as the one that motivated the other type of "conscientious objector". Both judge of the justness of the given war. Both act upon this individual judgment, not from the principle of obedience to the government. Both say to the government: I will obey only if I can see that your cause is not unjust, or at least if I cannot see that it is unjust. Both implicitly deny that the government *only* has the authority and power to wield the sword. And both proceed from the supposition that the individual citizen is responsible for the way the government wields the sword. The only difference is that the one is *uncertain*, and, therefore, according to the Synod, he must fight; the other is *certain*, and, therefore, he must not fight!

It is the principle of individualism, subjectivism, revolution, which the Synod has adopted.

The Synod speaks of "intelligent and adequate grounds to be convinced that the given war to which he is summoned is an unjust war". Intelligent and adequate, we ask, according to what standard? The principles of the Word of God, the Synod would say. Yes, but these principles must be applied to a given war! Who, then, is to be the judge to determine whether these grounds are "intelligent and adequate"? Certainly not the Church, for she is not the final judge in the matter. Who then? The government? To be sure, if the "Testimony" of the Christian Reformed Churches is also intended as a basis upon which the government must act and excuse certain "conscientious objectors", it is she that must judge of these grounds and determine whether they are "intelligent and adequate". But this is out of the question, for the government declared the given war, and if she would decide that the grounds of these "conscientious objectors" were *intelligent and adequate* to convince anyone that the war is unjust, she would have to retract its war-declaration. Besides, if the government should decide that the grounds were not intelligent and adequate, such a decision would not change the mind of the conscientious objector himself. He would still be certain that the given war is unjust. In the last analysis, therefore, it must be the "conscientious objector" himself that determines the intelligence and adequacy of his own grounds for considering the given war unjust.

This leaves it to the decision of the individual citizen whether or not *in its own proper domain* the magistrate shall wield the sword.

On this basis it will be quite impossible for the government to wage war. For, many will be the conscientious objectors that have intelligent and adequate

reasons in the light of Scripture to refuse to participate in a given war. Some, indeed, have intelligent and adequate objections against any war, and they also appeal to Scripture for their stand. If you grant the right of citizens to determine whether a given war is just, why deny them the right to take the stand that all war is sinful and that, therefore, no Christian can participate in any war? Others, perhaps, will consider a war of self-defense the sole war that is justifiable. Still others may take the stand that it is our solemn duty to fight on the side of democracy and against totalitarianism and communism. Besides, what is really a just war? How often is justice wholly with the one side of conflicting nations and injustice with the other? And suppose that one reaches the certain conclusion that there is, at least, also unjustness on the side of his government, must he obey the summons to fight? It is evident that if we adopt the advice the Synod of the Christian Reformed Churches offered its members, the government will be completely handicapped and powerless to wage war.

And, therefore, my conclusion is that the "Testimony" does not offer a solution of the problem concerning the Christian's participation in war, and that the Christian Reformed Synod gave the members of their churches some bad advice.

On the basis of the Word of God and our Reformed Confession there is only one position possible with regard to the Christian's calling when the government summons him to military service.

As long as the government wields the sword, given her by God, within her own domain, i.e. the civil state, whether within its own borders and with respect to its own citizens or over against other governments and states, she alone has authority and the citizens must obey unconditionally; however, as soon as the civil government would attempt to exercise her authority in the domain of the Church, and would turn her God-given sword against Christ and His cause, she would move in a sphere in which she has no authority, is no longer government but mere man, and the principle would have to be applied, that we must obey God rather than men.

This implies that the individual Christian is not morally responsible for the justness or unjustness of the war that is declared by the government, nor is he responsible for any act which he performs in strict obedience to the government as such when he is called to the colors and summoned to military service.

The hangman is not responsible when, in obedience to the proper magistrates he executes the sentence upon the man that is legally condemned to death. The sentence may be a mistake, or it may be grossly unjust;

the executioner may be absolutely convinced in his own mind that the condemned man is innocent; but he does not act or refuse to act on the ground of his own individual conviction, but merely in obedience to the proper and responsible authorities.

And the same relation holds when the citizen is called to arms.

God will have every soul in subjection unto the powers that be. We may not resist. The magistrates bear the sword in the name of God. That sword symbolizes the authority to punish evildoers within her own borders, but it certainly also implies the power to declare and to wage war. And to no other that sword is ever given. The government only has the right to determine whether it shall be war or peace. And she only is responsible for the way in which she makes use of that God-given authority. The individual citizens cannot possibly be responsible or co-responsible with the government for her handling of the sword. And, therefore, the duty of the citizen is to obey for conscience' sake. One may have his doubts as to the justness of a given war; one may be convinced that a given war is unjust on the part of the government that summons him; one may, to be sure, even lodge his protest with the grounds upon which he considers the war unjust with his government; but obey he must, as long as it concerns the authority of the Magistrates exercised in the domain of the civil state or commonwealth.

If, however, the same government to which we are in subjection as long as she uses her sword-power in her own domain, should attempt to wield that sword in a sphere outside of the civil commonwealth, a domain over which she was never set in authority by God, we must refuse to acknowledge that authority.

In such cases it is not the question whether we shall be obedient to the *government* or to *God*, but whether we shall obey God or *man*!

Thus the apostles answer the council when the latter forbid them to preach in the name of Jesus. To preach the gospel belongs to the Christ-given calling and authority of the Church. The authority of the government does not extend into this domain. Hence, when the Jewish council usurped this power over against the apostles, the latter through Peter reminded them that they transgressed the boundaries of their authority by saying, that they must obey God rather than *men*.

We do not deny that the Church as well as the individual Christian have a moral calling with regard to any war.

But we do deny that the individual soldier is responsible for the justness of a given war.

And we insist that the Christian citizen must always obey the summons of his government to arms.

H. H.

De Staf LIEFELIJKHEID Gemeene Gratie?

Gewoonlijk lezen we met belangstelling de Schrift-overdenkingen van Ds. H. V. (eldkamp) in het *Friesch Kerkblad*. De schrijver heeft een frissche stijl en een nuchtere kijk op de dingen. En gewoonlijk geven zijn artikelen ook blijk van gezonde exegese der Heilige Schrift.

Des te meer waren we verwonderd over de uitlegging die hij, in het nummer van 15 September, ons bood van Zach. 11:10. Deze uitlegging maakt van de staf LIEFELIJKHEID een gemeene gratie staf. Daarmee in verband staat, dat de slachtschapen in dit hoofdstuk genoemd verklaard worden als doelende op alle volken, dat het verbond, waarvan hier sprake is, het verbond met Noach moet zijn, dat het breken van de staf het intrekken der gemeene gratie over de volken wordt geheeten, en dat de verwerkelijking van deze profetie wordt gezocht in de hel, ofschoon ook hier op aarde reeds aanvankelijk plaats hebbend.

Verschillende redenen drongen mij om captie te maken op deze exegese van den Frieschen leeraar. In de eerste plaats kwam ik vanzelf voor de vraag of we hier nu eindelijk eens een bewijs zouden vinden voor de theorie der "gemeene gratie". Als het waar is, dat de staf LIEFELIJKHEID symbool is van gemeene gratie, dan hebben we hier wel een sterk bewijs voor deze voorstelling. En ik had van dit bewijs niet eerder gehoord. In de tweede plaats ben ik zelf bezig met een serie preeken over de profetie van Zacharia, en werd ik des te meer gedrongen om de exegese van Ds. Veldkamp aan een onderzoek te onderwerpen. En in de derde plaats leidde mij dit onderzoek tot de slotsom, dat de verklaring ons geboden in het *Friesch Kerkblad* zoo onhoudbaar is, dat ze geen oogenblik kan worden gehandhaafd in het licht der Schrift.

Ds. Veldkamp zal het mij dus niet euvel duiden, wanneer ik hem hierop wijs.

Ik geef hem eerst het woord. Hij schrijft:

In het vers, dat hierboven staat uitgeschreven, volgt namelijk de oplossing: "en ik nam mijn staf "goedgunstigheid", en brak hem, om te verbreken mijn verbond, dat Ik gesloten had met alle volken.

Op die laatste woorden komt het vooral aan.

Daar blijkt in de eerste plaats met groote klaarheid uit, wie eigenlijk met die slachtschapen bedoeld zijn. Niet alleen Israel, waarvan de Heere in bijzonderen zin "Herder" was, maar, zooals er uitdrukkelijk bijstaat: *alle* volken.

In de tweede plaats: het breken van dien staf moest de zinnebeeldige voorstelling zijn van het feit, dat het verbond, dat gesloten

was met alle volken, zou verbroken worden.

Wat met dit "verbond" bedoeld wordt, zal zoo dadelijk wel blijken. Maar aangezien natuurlijk niet van Zacharia, maar wel van den Heere gezegd kan worden, dat Hij een verbond met alle volken had, is ons uit deze woorden nu in de derde plaats ook duidelijk geworden, dat Zacharia in zijn herdersfunctie den Heere Zelf moest voorstellen. En het breken van den staf plus de verduidelijkende verklaring van Zacharia, dat hij die schapen niet meer wilde weiden, moest dus zooveel te kennen geven, dat de Heere Zijn herdersambt over de volken zou neerleggen. Dat wilde met andere woorden zeggen, dat de Heere die volken zou prijsgeven, en overgeven tot hun eigen wil, hetgeen natuurlijk op hun vernietiging uitloopt, want waar de herder verdwijnt, worden de schapen verstrooid: wat sterven wil, sterve, en wat verloren gaat, ga verloren, en wat overblijft, laat die elkanders vleesch opeten.

Maar thans roepen twee vragen om een antwoord.

Of liever drie: Vooreerst: in welken zin was de Heere "herder" over all volken? Waarom houdt hij er mee op, en geeft Hij ze prijs aan hun eigen goeddenken; eindelijk: wanneer zullen deze dingen zijn?

De eerste vraag hangt natuurlijk ten nauwste saam met dat "verbond met alle volken", waarvan gezegd wordt dat het verbroken zal worden. Daarmee is het verbond met Noach bedoeld. Noach was de vader der tweede menschheid, en dus in zekeren zin van "alle volken". Het verbond dat God in hem sloot met alle volken hield de mogelijkheid der menschelijke samenleving in. Voor den zondvloed bleek dit niet mogelijk, toen de menschen in wrevel en boosheid elkaar verteerden, maar nu zou den Heere in Zijn algemeene genade de menschen tegen elkaar beschermen. Wie des menschen bloed vergoot, zijn bloed zou door den mensch vergoten worden. Zoo heeft God door de instelling van de overheid en allerlei andere goedgunstige beschikkingen de mogelijkheid geschapen dat het menschenleven zich ontplooien kon. God trad op als de Opperherder der volken, en de staf, waarmee Hij ze weidde mocht wel terecht den naam: "goedgunstigheid" dragen. Want al wat er aan ontwikkeling en cultuur in het volkerenleven aanwezig is, is aan deze "goedgunstigheid" te danken.

Men kan niet zeggen, dat dit herderschap Gods door de volken steeds op prijs gesteld is.

Het tegendeel is waar.

Zacharia spreekt er in dit hoofdstuk zelfs van, (vs. 8) dat hun ziel een walg van Hem had, welke afkeer een hoogtepunt kreeg in de verwerping van den *Christus*, in Wien dat "verbond met alle volken, de "gemeene gratie", alleen bestand had. Dit was een gruwelijke ondankbaarheid, waarover de Heere Zich in ditzelfde hoofdstuk ernstig beklaagt, ze hadden de waarde van dien Herder slechts op dertig zilverlingen getaxeerd: we kennen deze tragedie uit het verraad van Judas.

Derhalve heeft de Heere besloten aan die "algemeene goedgunstigheid" een einde te maken. Dit is het breken van den staf. Dit geschiedde natuurlijk niet willekeurig, maar volkomen rechtmatig. De volken zouden ten slotte krijgen, wat ze zelf zoo vurig hadden verlangd: geen God en geen Meester en geen herder. De Heere zou hen aan hun lot overlaten, waarvan we de schrikkelijke gevolgen reeds vernamen "wat sterven wil, dat sterve, en die overblijven, laat die elkanders vleesch opeten". Dit wordt gezegd van de schapen! Dat elkaar opeten doen schapen natuurlijk niet, zegt iemand laconiek, maar er zijn menschen bedoeld, die dit wel doen. Inderdaad!

Eerst in de plaats der rampzaligheid is de staf "goedgunstigheid" ten vólle verbroken.

Maar een voorspel van de hel zal hier op aarde gezien worden als hetgeen én hier, én op vele andere plaatsen der Schrift voorzegd wordt, in vervulling gaat. De Heere zal Zijn hand van de menschheid aftrekken, de teugels waarmee Hij ze totnogtoe in den band hield, worden weggenomen, en de aarde wordt weer vervuld met wrevel, precies als voor den zondvloed, zooals Jezus ook reeds voorspelde: *ge-lijk* het was in de dagen van Noach, alzoo zal het zijn in den dag van den Zoon des menschen.

De liefde zal verkouden, en plaats maken voor haat. Met het instrument van dezen haat zal de menschheid de gruwelijkste werktuigen uitvinden voor een totale onderlinge vernietiging.

Onze tijd geeft daarvan het duidelijkste bewijs.

Gods Woord blijkt voor de zooveelste maal weer waar te worden.

Men wil den goddelijken Herder niet, maar het gevolg daarvan is zelfvertering. Als de staf van Gods goedgunstigheid verbroken

wordt, komt het menschenlijke *zwaard*, en een zee van bloed en tranen.

Het spreekt wel vanzelf, dat, wanneer we in de staf LIEFELIJKHEID een staf der gemeene gratie zien, we de vervulling van deze profetie wel in de plaats der rampzaligheid moeten zoeken. Anders zou er immers ook thans geen gemeene gratie meer zijn en zou men zijn eigen voorstelling bestrijden. En daarom moet men ook wel spreken van een "ten volle" verbroken worden van de staf LIEFELIJKHEID of "goedgunstigheid", iets dat natuurlijk een nog niet ten volle verbroken zijn veronderstelt.

Doch wie deze voorstelling vergelijkt met den tekst in Zach. 11 ontdekt al spoedig, dat ook op dit punt de exegeese niet opgaat. Ds. Veldkamp heeft zelf zeer goed gezien, dat de reden of rechtsgrond, waarom de Heere Zijn staf Liefelijkheid verbreekt ligt in hetgeen we in vs. 8b lezen: "want mijn ziel was over hen verdrietig geworden, en ook had hunne ziel een walg van mij". En ook heeft hij goed gezien, dat deze houding der slachtschapen door den Heere op de proef werd gesteld en tot duidelijke en finale openbaring gebracht door hetgeen we lezen in vs. 12: "Want ik had tot henlieden gezegd: Indien het goed is in uwe oogen, brengt mijnen loon, en zoo niet, laat het na". En dit had ten gevolge, dat de schapen het loon uitwogen en den Herder schatten op dertig zilverlingen. "En zij hebben mijnen loon gewogen, dertig zilverlingen". Dat was een slavenloon. En daarin openbaarden de schapen metterdaad, dat ze hunnen Herder verachtten en dat hunne ziel een walg van Hem had. En nog eens weer, Ds. Veldkamp heeft ook goed verstaan, dat deze profetie in vervulling is gegaan in Judas' verraad en de aanvaarding er van door de oversten des volks voor dertig zilverlingen. Trouwens, dit leert ons de Heilige Schrift letterlijk.

Maar in het licht van dit alles is het mij een raadsel, hoe Ds. Veldkamp kan handhaven, dat deze verwerping van den Herder de verwerping van den Christus *door alle volken* voorspelt. En ook begrijp ik niet, hoe hij kan verklaren, dat de vervulling van deze profetie niet eerder plaats heeft dan in de rampzaligheid en ten deels in de voleinding der eeuwen. Zeker is, dat des Herders loon werd uitgewogen door de oversten van Israel aan Judas den verrader. Zeker is ook, dat dit ten slotte de grond is, waarop het verbreken van de staf Liefelijkheid plaats heeft. Maar dan is het ook buiten twijfel, dat deze verbreking *toen* plaats had, d.w.z. na de verwerping van Christus door Israel, door de Joden. En toen had deze verbreking *ten volle* plaats. Dit blijkt verder ook nog uit vs. 14, waar gesproken wordt van de verbreking van den tweeden stok "Samenbinders, waardoor teniet gedaan werd de "de broederschap tusschen Juda en tusschen Israel". Het verbreken der staven ziet dus op iets, dat plaats had, dat *ten volle* vervuld werd (afgedacht nu van de

vraag of er geen verdere vervulling kan volgen), nadat de Joden den Christus hadden verworpen en Israel officieel zijn Herder had geschat op dertig zilverlingen.

Maar als dit eenmaal vast staat, dan valt hiermee ook heel de uitlegging, die van de staf Liefelijkheid een gemeene gratie staf wil maken. Dan zijn de slachtschappen ook niet alle volken, maar Israel, dan is de staf Liefelijkheid ook geen symbool van een verbond der gemeene gratie met alle volken, dan is het verbond, dat God hier verbreekt ook geen Noachietisch gemeene gratie verbond, en dan zijn de "slachtschappen" ook niet de volken, en treedt de Heere hier niet als de Herder der volken op.

En het is uit het overige van dit hoofdstuk dan ook wel duidelijk, dat er voor heel deze verklaring geen grond is.

Op zichzelf is het reeds een vreemde voorstelling, dat Jehova zou optreden als de Herden der volken. Vooral ook in de profetie van Zacharia zijn deze volken juist de Heidenen, die vijandig staan tegenover Israel, de wereldmachten, die het op den ondergang der Kerk hebben aangelegd. En daartegenover staat het feit, dat het een door en door Schriftuurlijke gedachte is, dat de Heere de Herder Israels is. Zoo is het ook in dit elfde hoofdstuk van Zacharia. Zeker, in den persoon des profeten treedt de Heere hier Zelf op, als de Herder, Die Zijne slachtschappen zal weiden. Maar deze schappen zijn Israel. Ze zijn in de macht van de vijanden, de wereldrijken rondom. En deze wereldmachten worden hier voorgesteld als "herders", die ze "weiden", en "bezitters", omdat de Heere zijne schappen immers door middel van die wereldmachten wilde kastijden. Maar in plaats van hen te "weiden" dooden ze de schappen en "houden het voor geen schuld; en een ieder, dergenen, die ze verkoopen zegt: Gelooft zij de Heere, dat ik rijk geworden ben! en niemand van degenen, die ze weiden verschoont ze". vs. 5. Daarom weidt de Heere nu Zelf deze slachtschappen, door de stokken Liefelijkheid en Samenbinders. Het gevolg hiervan is, dat hij de vijanden straft, hen overlevert, elk een in de hand zijns naasten, en in de hand zijns konings, en zij zullen "dit land" te morsel slaan, en Ik zal ze uit hunne hand niet verlossen". vs. 6. En verder is het gevolg, dat de Heere in eene maand drie dier booze herders heeft afgesneden. En zoo heeft de Heere Zijne slachtschappen (Israel) geweid, dewijl zij ellendige schappen zijn, en Hij heeft Zich genomen twee stokken, en den eenen heeft Hij genoemd LIEFELIJKHEID en den anderen SAMENBINDER, en Hij heeft die schappen geweid. vs. 7. Zoo heeft Hij dus Israel beschermd tegen hunne booze bezitters en vijanden.

Doch Israel heeft Zijner niet gewild. Hunne ziel had eene walging van Hem. Daarom wilde de Heere hun Herder niet meer zijn, en Hij zeide: "Ik zal ulieden niet meer weiden; wat sterft, dat sterve, en wat afgesneden is, dat zij afgesneden, en dat de overge-

blevenen de een des anderen vleesch verslinden". Dit is het algemeene resultaat als de Heere de stokken Liefelijkheid en Samenbinders, waarmee Hij Israel geweid had, verbreekt, zooals duidelijk blijkt uit vers 10 en uit vers 14. . Als Hij den staf Liefelijkheid breekt, dan doet Hij teniet het verbond, dat Hij gemaakt had met alle volken, die Israel vijandig waren. De gedachte is niet, dat de staf Liefelijkheid teeken was van Zijn herderschap over de volken, of van een verbond naar hetwelk Hij die volken "liefelijk" of "goedgunstig" was, maar dat Hij, door die staf Liefelijkheid Israel zóó weidde, dat de volken hen niet konden verstrooien en verwoesten. Dit laatste was Zijn verbond, dat Hij met alle volken had gemaakt. Het was een verbond, waardoor Hij die volken belemmerde Zijn volk aan te raken, Zijne kudde te verstrooien. Wordt dat verbond vernietigd, dan wordt Israel overgegeven in de woede der volken: "wat sterft, dat sterve"! Hiertegen kan worden ingebracht, dat "alle volken" dan toch niet bewust en willend in dat verbond ingaan. Het verbond wordt hun opgelegd, in spijt van henzelfen. En dit is ook metterdaad het geval. Doch dit is een gedachte, die aan de Heilige Schrift niet vreemd is. Dat ook de vijanden, in weerwil van hun eigenlijke bedoelingen, Gods doel ten gunste van Zijn volk dienen moeten, is een door en door Schriftuurlijke gedachte. En ook, dat dit een "verbond" genoemd wordt is niet vreemd. Zoo lezen we in Hosea 2:17: En ik zal te dien dage een verbond voor hen maken met het wild gedierte des aardbodems; en Ik zal den boog en het zwaard en den krijg van de aarde verbreken, en zal hen in zekerheid doen nederliggen.

Calvijn wil "al deze volken" ook op Israel laten slaan. Hij laat namelijk heel het verband alleen op Israel slaan, zoodat Hij ook de booze bezitters en de herders, die de kudde dooden en zich ten koste van haar verrijken, onder Israel zoekt. In dat geval is er natuurlijk nergens in dit hoofdstuk sprake van andere volken, en daarom verklaart hij ook het "al de volken" van vers 10 als doelende op Israel. Dit is echter minder waarschijnlijk, ofschoon het niet onmogelijk mag worden geacht. En in het licht van de verklaring, die we boven gaven, is dit ook niet noodig. God heeft door den staf Liefelijkheid eenvoudig een verbond voor Zijne kudde met die volken gemaakt. En als die staf verbroken wordt, dan is dat verbond te niet gemaakt.

In elk geval is het verbond met alle volken, in vers 10 genoemd, niet het verbond met Noach en zijn zaad. Persoonlijk ben ik overtuigd, dat ook dit verbond niet een verbond van gemeene gratie is met de goddelooze wereld, maar het genadeverbond, en dat het niet werd opgericht met Noach als vertegenwoordigende "de wereld" en "alle volken", maar als vertegenwoordigende de Kerk, die immers door den vloed juist behouden was. De goddelooze wereld was in den vloed

omgekomen. En door den vloed was de Kerk van "de wereld" afgescheiden. En met die Kerk richt God Zijn verbond op. Voor deze voorstelling is overvloedig bewijs in de Schrift te vinden. Maar ook op grond van Ds. Veldkamp's eigen voorstelling van dit verbond met Noach, als een verbond van gemeene gratie met heel "de wereld" als zoodanig, moet de voorstelling veroordeeld worden, alsof hier in Zacharia sprake zou zijn van het Noachietisch verbond. Dat kan reeds niet, omdat de tekst duidelijk leert, dat dit verbond met alle volken verbroken werd na de verwerping van den Christus door Israel. En ook Ds. Veldkamp zou niet willen leeren, dat toen het verbond met Noach teniet gemaakt werd door den Heere. Bovendien hield dit verbond immers ook veel meer in dan "de mogelijkheid der menschelijke samenleving" en dan "al wat er aan ontwikkeling en cultuur in het volkerenleven aanwezig is". Dat verbond toch was opgericht niet alleen met Noach en zijn zaad, maar ook met alle levende ziel, van het gevogelte en van het vee, en van alle gedierte der aarde; en hield ook in, dat de wateren van den vloed de aarde niet meer zouden verderven, dat zaaiing en oogst, koude en hitte, zomer en winter, en dag en nacht niet ophouden. Is dus het verbond met Noach een verbond der gemeene gratie, dan is de verbreking er van eenvoudig het einde der wereld. Maar dit verbond is te niet gemaakt, nadat Israel zijne walging van zijn Herder had geopenbaard door het uitwegen van Zijn loon in de dertig zilverlingen.

De exegese van Ds. Veldkamp is dus onhoudbaar uit elk oogpunt.

En ook in Zacharia 11 hebben we geen steun voor de theorie der gemeene gratie.

H. H.

Het Heilig Ja-Woord Verbroken?

Dit is een eigenaardig kopstuk.

't Zal wel duidelijk worden, hoop ik, wat ermee bedoeld wordt.

Het was een aangename verrassing voor mij toen Ds. Hanko een verzoek richtte tot mij en mijn kerkeraad, ons verzoekende of de leeraar op zijn terugreis door het bergachtige Montana wilde reizen en een Zondag voor het groepje menschen optreden in welks midden Ds. Kok al eenigen tijd gearbeid heeft.

Aangenaam, want we zitten hier aan het uiteinde van de Protestantsche Gereformeerde wereld en daaraan zal het liggen, dat we nooit meer voor ons volk op andere plaatsen optreden. Vroeger jaren (Ik was jaloersch op oude menschen vroeger die dezen term

bezigden), vroeger jaren gebeurde het nog wel eens. We woonden toen in het midden onzer kerken en werden wel eens verzocht om voor hen te spreken en te preeken. Maar dat gaat moeilijk als men zoo'n 2400 mijlen ver van het centrum der kerken verwijderd is. Vroeger dienden we ook wel eens in verschillende classicale commissies. Maar dat kon ook niet meer. Zoo gauw als er sprake was van het benoemen der geregelde commissies, dacht ik zoo bij mijzelf, een eenigzins rauw spreekwoord uit Nederland zacht aanhalend: Dat is geen spek voor jauw bek!

Resultaat is dat voor zie, deze zeven jaren we noch dienden noch spraken.

Gelukkig, dat we een rijk gemeentelijk leven gehad hebben hier in Redlands. Het zou niet zoo gemakkelijk zijn om daaraan uiting te geven. Van den beginne aan hebben we het hier uitnemend naar onzen zin gehad. Ik mag zeggen: in klimmende mate. Vooral de prediking des Woords is een arbeid die we beminnen. Ook mogen we dankbaar de vruchten gadeslaan van dien arbeid. Was onze gemeente zoo goed als onbekend met de heerlijke voorstelling der waarheid zooals wij die als Protestantsche Gereformeerde kerken huldigen nu zeven jaren geleden, heden ten dage leeft men uit die waarheid en is men Gode dankbaar, dat Hij dit volk tot die heerlijkheden leidde.

En zoo is het ook met het catechetisch en vereenigingsleven. Men houdt hier van vereeniging. Twee mannen-, twee vrouwen-, een meisjes-, een jong volks-, en een Christelijke school vereeniging. En vier catechisaties. Dus er was nog altijd werk in overvloed.

Verschoon mij als ik eens heel vertrouwelijk spreek. Want beide gij en mijn volkje hier mocht soms een verkeerde conclusie trekken uit de boven neergepende ontboezeming: de arbeid dien we mochten verrichten in Redlands deze zeven jaren mag vergeleken bij den arbeid die Jakob verrichte voor Rachel. De zeven jaren zijn letterlijk *omgevlogen*!

Zonder er nu nog dieper op in te gaan zult gij allen het toch wel levendig begrijpen, dat wij zeer blijde waren met het verzoek van Ds. Hanko die schreef in naam van de Zendings-Commissie.

Ik moest dan een Zondag voor het volkje in Manhattan, Montana optreden en den volgenden Maandagavond Ds. Kok assistentie verleen in het organiseren van een gemeente aldaar.

Wel, we hadden Classis vergadering in Hull, Iowa, den twintigsten van September en het was een volle dag. Dat was Woensdag.

Donderdag brachten we door met het bezoeken van eenige broeders en zusters in Sioux Center, mijn eerste gemeente.

En Vrijdagsmorgens verlieten we Hull naar Montana.

En we kwamen er ziek aan.

Werkelijk we waren bang om den Zondag te moeten te gaan.

't Was nog al gelukkig dat men te Manhattan, tot op dien Zondag, des morgens geen dienst had. Men kerkte daar den middags en des avonds. Dat is nu anders, hoor ik.

In elk geval, ik moest naar bed dien Zaterdagmorgen toen we in Manhattan aankwamen. En ik hield het bed tot op den tijd dat we naar de kerk moesten.

Wat te doen? Wel, ik had verlof van mijn kerkeraad om den 24sten September daar te preeken, maar verlof vragen voor nog een Zondag durfden we niet. Het valt niet mee in Redlands om preek te lezen. Het volk bevalt dat niet. En ze toonen het ook. Dat is nu wel niet goed, maar het is een feit, waarmee de kerkeraad rekent. En ondergeteekende ook. Dat is ook een van de redenen, waarom we nooit de volle 4 weken vacantie nemen die ons beloofd werden.

Zodoende gingen we zóó de preekstoel op.

En, wonder boven wonder, het ging goed. We mochten met aangenaamheid en overtuiging het Woord bedienen. (Neen, dat is niet correct. We spraken een stichtelijk woord. Want de gemeente was nog niet georganiseerd.) Het ging me zooals ik Ds. Danhof vroeger eens hoorde zeggen: Als ik ziek ben, preek ik me weer gezond. Ik denk niet dat dit altijd zoo zal gaan, doch in dit geval was het waar. 's Middags gevoelde ik mij veel beter dan 's morgens en des avonds ging het nog beter.

Er was een groote schare volk. Het gebouw was geheel en al gevuld.

Ook spraken we na afloop van den dienst met velen en laat mij het hier onomwonden zeggen: men kan in Manhattan goed merken, dat Ds. Kok hier een jaar gearbeid heeft. Ik zeg dat tot zijne bemoediging, want hij heeft den moeilijksten taak van ons allen. Stelt U Zich voor hoe hij moest beginnen! Er waren nauwelijks een of twee bekenden daar. En nu? Ik denk dat er over de honderd personen in de kerk waren. En bijna allen volwassenen. En met aandacht, opmerkelijken aandacht, volgde men ons tot drie malen toe. Want Ds. Kok stond er op, dat we ook des Maandagsavonds zouden optreden. Mijn teksten waren als volgt: Zondagnamiddag: Joh. 8:36; des avonds: I Pet. 3:15; en bij de organisatie Markus 4:10-12. En gij zult het met mij eens zijn, dat als men het met onze voorstelling der waarheid eens is, vooral aan de hand van dien laatsten tekst, zulk volk wel goed Protestantisch Gereformeerd is.

Het was een lieve lust om voor dit volk op te treden. Er heerscht een zeer goeden geest onder hen. Zooals wel duidelijk werd bij de organisatie en ook bij de vele conversaties die we hadden met bijna allen die zich organiseerden.

Er was nog iets wat mij blijdschap gaf onder het prediken. Terwijl verre weg de meeste aangezichten

mij vreemd waren in de "audience", zag ik 6 aangezichten van leden mijner gemeente. Vijf van hen waren op bezoek bij bloedverwanten en vrienden en een van hen werd dien avond lid der te organiseeren gemeente.

Des Maandags zetten we ons dan om dit volkje te organizeeren onder aanroeping van den naam des Heeren, nadat we eerst hen toegesproken hadden.

Twaalf mannen broeders zetten zich op het voorgestelde, terwijl de vrouwen en kinderen hunne zitplaatsen behielden. Alle toeschouwers bleven.

Eerst waren er vier, twee ouderparen, die hun geloof beleden in den Heere Jezus Christus, en toegang vroegen tot het Avondmaal des Heeren.

Daarna was er stemming voor ouderlingen en diakenen. Daarvóór was er natuurlijk de gebruikelijke inzage geweest van alle de attesten. Neen, attesten waren het eigenlijk niet. Kleine strookjes papier, waarop heel magertjes, met zoo weinig mogelijk woorden vermeld stond, dat zoo en zoo tot op zekeren datum lid waren van de plaatselijke Christelijke Gereformeerde kerk. Men had sommigen niet eens onderteeekend. Ik dacht zoo bij mezelf: Een staaltje van de allergemeenste gratie!

De broeders M. Flikkema and Nick Kimm werden gekozen voor ouderling en de broeders H. P. Van Dijken en M. Vander Molen werden gekozen tot diakenen.

Waar er niemand iets had tegen deze broeders waarom zij niet in hun ambt bevestigd zouden worden, voer Ds. Kok voort om hen in hun ambt te bevestigen.

En na bede en dank gingen we huiswaarts. Het getal Protestantsche Gereformeerde gemeenten is weer met één vermeerderd.

Ds. Kok zal nog voor tijd en wijle in hun midden verkeerden tot bevestiging, opbouw, versterking. Dat volkje ziet er tegen op als tegen de bergen, dat hij hen straks weer moet verlaten. Er zijn hechte banden gelegd.

Ik heb niets te zeggen in de Zendings-commissie. Doch ik heb scherp geluisterd in Manhattan en scherp toegezien. Ik zeg nog eens: ik heb niets te zeggen. Daarom zou ik dan ook maar willen fluisteren: het zou goed zijn als Ds. Kok er nog bleef tot de winter voorbij is. Ik geloof, dat er nog verscheidene huisgezinnen bij zouden komen binnen kort als ge hem er nog wat liet arbeiden. Maar ik fluister slechts.

Nog eens: Ds. Kok heeft gezegend gearbeid daar. Ik denk, dat wij hem dien lof mogen toezwaaien. Hij heeft ook wel eens een bemoediging noodig.

Mijn volkje heeft besloten om hem te verzoeken om in Januari eens te komen. Van Maandag tot Zaterdag. En wij zullen de treinkosten wel betalen. Dat besloten mijn twee mannenvereenigingen. Dan kan hij 's Woensdagsavonds tot ons spreken en Doderdagavod met beide

mannenvergaderingen vergaderen voor een gezelligen avond. Mijn volkje heeft veel van Ds. Kok gehoord doch hem nooit gezien of zelf gehoord. Men ziet er naar uit om onzen Zendeling eens te ontmoeten.

En nu dat verbreken van het heilig ja-woord.

Ja, dat is een rare geschiedenis.

Een, twee der ouderlingen van de lokale Christelijke Gereformeerde Kerk vroegen sommigen van de mannen die hunne attesten kwamen opvragen: Hebt ge er wel eens over nagedacht, ernstig over nagedacht, dat ge nu het heilig ja-woord breekt? (Vrij weergegeven).

Nu klinkt dat wel wat koddig en men zou bijna glimlachen bij zoo veel onnoozelheid. Toch zou ik zeggen, dat we zulks niet mogen doen. De zaak is te ernstig daar voor.

Ik noem het vreeselijk.

Denk eens aan: deze twaalf mannen komen juist om hunne attesten, omdat zij hun heilig ja-woord willen gestand doen. Zij hebben het ja uitgesproken voor God en menschen, dat zij de leer die in de artikelen des Christelijken geloofs begrepen zijn, gegrond op den Woorde Gods, altijd zullen gestand doen. Ze beloofden die leer te belijden en ook te verdedigen. Ze beloofden met het heilig ja-woord dat zij alle ketterijen daartegen strijdende zouden verwerpen. En omdat de Christelijke Gereformeerde Kerken in 1924 juist die leer verkracht hebben, kwamen ze nu om hunne attesten, zoodat zij weer van nieuws aan mochten beginnen. En nu vraagt zulk een ouderling: verbreekt niet Uw heilig ja-woord!

Daar komt nog bij, dat juist die twee onderlingen hunne kinderen zelf niet laten onderwijzen op de lokale Christelijke School! Wie brak het ja-woord?

Neen, broeders, gij verbraakt het heilig ja-woord niet. Dat deed de kerkeraad van de Manhattan Christelijke Gereformeerde Kerk en met hen het geheele kerkverband waartoe zij behooren. Gij hebt kleine kracht, doch gij hebt het Woord Gods bewaard ook daar in Manhattan. En dan zal 't gaan.

Het is onze bede, dat de Heere U voorts sterke om volgens dat heilig ja-woord verder te gaan op den weg naar het hart Gods. Uw ja-woord moet gedragen door Zijn almachtig Woord, dat ja en amen is in Christus den Geliefde.

Ten slotte zou ik U nog willen melden, tot volledigheid der oorkonde, dat die twaalf huisgezinnen tezamen 56 kinderen hebben: de gemeente telt dus 80 zielen. En alle kinderen van schoolleeftijd gaan naar de Christelijke school, behalve van één huisgezin, dat 10 mijl van de school verwijderd is.

Vaarwel, gemeente van Manhattan! De Heere zegene U rijkelijks!

G. V.

Still Do Good Works?

Selfishness is so deeply rooted in man's heart that at the moment it becomes plain that there is no merit of ours in doing good works we stand aghast and say: why must we still do good works? The Heidelberger proposes this question, not because he himself is not plain on the issue, but he is engaged in showing us that we are by nature a very selfish lot.

If our good works could merit us something, if they could gain us something, then we would gladly do them, yes we would be eager to do them. But, now, if there is no merit in them then why must we still do good works? The very touch of His grace has exhausted us. We had gotten so far that we did good works, so far in fact, that we became rather zealous in doing good works. Now however it becomes evident that there is no gain or merit to be sought in the doing of them and at once we are exhausted, we cry out: why must we still do good works? By nature we can conceive of no other reason for doing them than for personal gain and merit, if that possibility is shut out we have come to our wits end. The fault is that we have fallen short of the glory of God. The error is that the one motive for doing good works was so far beyond the reach of our minds that we did not even give it a thought. We did not even conceive of the possibility of doing good works out of any other consideration than selfishness and gain. Therefore we are somewhat shocked when the grace of God exhausts us and clearly lets us feel how selfish we are by nature.

Consider with me the following:

First, when sin entered the world we followed in the footsteps of our deceiver, the Satan. Satan sought himself and intended himself and in his selfish pride he aimed at the overthrow of God's anointed. By nature we are equally selfish. Not God, but ourselves. Not God's glory but own advantage. That the worldly man ever seeks himself is abundantly evident from Scripture and social life. Even in their so-called benevolence enterprises the slogan is: serve others and you serve yourself. Not only the worldly man, however, also the renewed man remains by nature selfish. And this selfishness is most pronounced when it comes to doing good works. God has prepared us these works beforehand with the express purpose that we should walk in them and glorify Him in them, but the principle of selfishness seizes upon these good works as so many opportunities to advance ourselves.

Secondly, how evident it is that the so-called good works of the natural man are but manifestations of selfishness. If there must be some other motive for doing good works than the motive of selfishness the natural man withdraws himself. As long as there is something to gain by obeying the Law, as long as there

is something to earn, some personal benefit to be accrued, he is willing to do it; but if it appears that good works may not and cannot be done out of a motive for self-glorification, they drop off one by one, and the God-centered believer is left alone. But even in his heart he feels a question arising: why must we still do good works?

Thirdly it is evident how extremely difficult it is for the regenerate to really do good works. We believe according to Titus that the unbeliever is "unto every good work reprobate" i.e., he is unfit, not useable for good works. He can indeed do many things that seem good and that approach the obedience of God's Law (and men will praise thee when thou doest good to thyself, Ps. 49:18) but it is impossible for him to escape selfishness. He does all things, whether according to or contrary to God's Law, with an eye to his own gain. And just that makes his works true works of darkness and covetousness. Impossible as it is for the unbelieving to do good works, so extremely difficult it is for the believer to do them. It is difficult for him to crucify himself, difficult to put self aside. He is a creature that delights in earning power and wants to entertain a feeling that if he does what God commands he is amassing merit with God. Or, in other words, he still proceeds toward self.

How easily we serve God with the thought in our hearts that we will be rewarded for doing. The consideration of reward is scriptural but reward as a matter of merit is not scriptural. How easily it is for us to make long prayers out of the principle of self-gain. How easily we go to divine services with the thought of personal benefit uppermost in our minds. How readily we give of our material things to the Kingdom with the consideration in the back of our minds that somehow, sometime we will get a recompense for our sacrifices. How naturally we give gifts with our minds on a gift in return. How easily we approach the Law as a step-ladder to heaven of enjoyment. We serve God because we want to go to heaven, are afraid of evil because we fear the results. We easily send our children to catechism and the christian school as a guarantee that they may enter heaven, etc.

Sometimes, indeed, our considerations may even reach an apparently higher level. We do good works to acquire ease of conscience, a sense of well-being because we seemed to have done our duty. Or perhaps we rest in the contemplation that we have done this or that man a favor and we reflect on it with serene satisfaction.

But still we have ended in ourselves. We have not got beyond our very selves. It still is man seeking himself.

And just there we fail.

Is there nothing more to consider than ourselves? God condemns such works.

Christ has merited all, there is nothing to gain, nothing to merit.

Then still do good works?

Yes, just then. When we realize that all things are of Him and are through Him, then shall our works aim to have all things be unto Him. Our good works then come as a contemplation of this problem: What shall I render to the Lord for all His benefits unto me? Because Christ has merited all things and because He is the God of my salvation gratitude replaces selfishness. Instead of doing them with an eye to self we begin to do them with an eye to God and His glory. Then do good works out of the principle of gratitude. Out of gratitude proceeds obedience. God commands that we shall pray, render mercy to the poor, give for the Kingdom, fast, etc. etc., and we would walk in these good works because they are the God-given means whereby we shall express our gratitude.

Not self but God, not own advantage but God's glory.

That unto Him be all things. The more we contemplate His goodness and the immensity of the salvation which He has freely given us, the more we shall be a people zealous of good works.

M. G.

Showing Us Good

Ps. 4:6.

Who will show us any good?

Craving of every man and woman.

Seeking after the riches of the world, its pleasure and treasures.

Seeking after a life of ease, of comfort and peace.

Picture of our own world today.

There is a desire to live and not to die, to prolong life and to that end every conceivable means is employed. And this prolonging of life means the seeking of the things which must disappear. Contrary to his better knowledge, man tries to extricate himself from what he calls the weaknesses of the human race and even from the impending sentence of death. The cry of the mortal, knowing life is short and soon spent, is, let us enjoy it while it lasts.

Of course, this is true you will say of the children of the world. They do not and will not and cannot seek the things that are above. Their hope is fixed upon the things visible and their hope fades away as time passes on. When the cold hand of death takes hold of them all their expectations come to an end.

Thus we witness it today in our own world. The armies on the march, nations taken from the face of

the earth, destruction on every hand and more to come, man still speaks of the good that will be brought about by means of the greatest catastrophe. Hence, the cry to see, that is to have, good days. The day of world-peace and world-joy.

This is the true picture of man without the grace of Jesus Christ.

How often is it the picture of those who profess to be children of God!

What is it difficult to distinguish between the Church and the world. Seemingly the church prospers. She is busy with all kinds of movements, but in spite of all her actions, is it not true that her purpose is to better this world? To make of this old sin-ridden, blood-stained world the new paradise? A great name, recognition, praise of this world is deemed necessary for us and our children?

Yes, yes we sing 'Faith of our Fathers', and at the same time deny their principles. Do not care to continue the battle they have and we must fight. O, the hypocrisy of it all!! All such slogans as we must challenge the enemy with our principles or the challenge comes to our faith are utterances of high strung nerves and worked up feelings. The result is always the same, no power nor spiritual strength. In reality the church shows not in the least to be willing to fight the battle. Yes, her battle which is not the Lords.

Why??

Because the motivating principle is that of the world. To be like her. To enjoy her wealth. It is because the main principle of the world is that this present world will be sufficient to quench her thirst, to satisfy the soul. To live the life of the earth and to possess the things thereof. In other words to find peace and salvation in the things visible.

Thus it was with David's men complaining to him about their suffering, their humiliation and their seemingly lost cause.

This Fourth Psalm is one of David. And it shows us his trying circumstances. He was pursued and surrounded by mighty enemies. Says he, 'O, ye sons of men, how long will ye turn my glory into shame' vs. 2. David refers here not to men in general, but, according to the original, to 'Sirs'. Men of honor and power, the mighty in the land, who seek to hurt and to destroy him. If we compare this Psalm with others (42, 62 and others), it gives us reasons to believe that the historical background is the uprising of Israel during the revolt of Absalom. The history is well known. Absalom had killed Amnon and afterward fled to one of the Syrian cities. After an absence of three years David's able and at the same time wicked general, Joab, interceded in behalf of this rebellious son and persuaded David to let him return. But this young man belonged to that wicked seed who have not the fear of the Lord in their hearts. He stole the heart of the

people, conspiring against David. And the sacrifice which he was to perform at Hebron was the means to declare himself the king of Israel. It was a well-planned revolution, intended to dethrone David. Thousands followed after Absalom and allied themselves with the traitor. Even the great and mighty men took sides against the king. We find on that side David's counsellour, the wise Ahithophel and many others.

The only thing to do for David was to flee from Jerusalem before the face of his son. And thus fleeing along came Shemei to curse David. Peculiar in this history is the fact that David discovers the hand of the Lord. He sees clearly the chastisement of the Lord in both, Absalom and Shemei. Was it because David came face to face with his own sins? Could he expect anything else from his son? Had his own house not been made into one of ill fame? (Bathsheba). Did not the blood of Uriah speak in no uncertain language? Is it not always that way, although God's people are never cast away, they are chastized. Many a child of God feels, until the day of his death, the pain of former sins. David did.

"The hand of the Lord is upon me," "the Lord hath said curse David". How true on the other hand, that the grace of God shows itself in such cases. David knew and confessed. David was made humble and acknowledged *his* sins. Hence, David was able to cast himself upon the Lord in these trying circumstances.

What a contrast when we listen to the men who were with him. They were a faithful band, it is true. Men of the caliber of Joab had shown their metal in former days. They were valient men in war. They had fought with David, but had they, like David, fought the battles of *Jehovah*? Many of them had not, think of Joab. Thus we understand their complaint, "Who will show us (any) good"? No matter whether some of them might have been children of God, the complaint shows us at its best a low spiritual life. Better, some of them, to say the least had no spiritual life whatsoever and others showed little of it at this moment.

Their question means: David, although thou art the king, nevertheless, thou art a vagabond now. Thou art an exiled ruler. The majority is on the other side with the rebel and our end will be destruction. Is there a possible way to escape and to erase the shame now upon us? In reality they said: Who will bring back to us the days of former glory, who will restore thee, o king, to the throne? Who can help us and bring back the former peace, the day of honor? Who, after all, will help us and prove that Absalom is in the wrong and the right is on our side?

An exact picture of our own heart and mind. No, not as long as all comes our way and as long as it is to our liking this question will not be raised. When all seems rosy and we can so nicely help ourselves. When it does not take spiritual courage to depend upon

God alone, but when all is seemingly against us, when we begin to pity ourselves, grumble because the Lord's way is not to our liking, is after all not our way.

O, how David could have used diplomacy! Could he not have said, Yes, my faithful, we have known better days, but, although the horizon is dark, you better keep courage, maybe the storm will pass over and in the end all will be well. Or, he could weep with them on their shoulders and lament the trying circumstances. As is often the case with some who remain passive (not pious) when they see the terrible condition of the church and sigh and lament about it and make it a practice to do nothing else. Such people know the ailments but not the cure and when the medicine to cure is applied will even then find fault with it.

Shall David answer their question with meaningless words? Nothing of the kind. In fact he does not even answer them. He will not even be influenced by them. Instead, he utters a prayer. Lord!!! is the first word he utters. Jehovah, He who is unchangeable and the ever faithful covenant God. He is the object of David's hope. It was the Lord who ordained him to be king over Israel. David knew this was a token of God's lovingkindness to him to rule God's people. Hence, this uprising was not merely a fight between him and his son, between men and men, but the battle between the righteous and the wicked. In this case between him and the wicked Absalom.

Calling upon the Lord as he does, David refers to the existing relation between himself and the Lord. God's covenant relation with His people is confessed.

In the second place, that relation cannot be broken, not even when thousands pledged to destroy David and his men. Eternally sure is David of the faithfulness of Jehovah. No evil can come upon him, yea, rather all things must serve for his well-being. Besides, David was a type of Christ and this uprising was rebellion against God and Christ.

Who will show us any good? The enemy can only serve that purpose. If God is God, and he *is* God, what can mere man do? If it pleases him to send the enemy against us it will not make the Lord a neutral party. My enemies, David's enemies, are after all God's enemies. And shall He not with uplifted head look forward to the day when He shall cast all *His* and *my* enemies into everlasting condemnation? Does He not prepare them for that day? That is His purpose with the wicked for His glory and the manifestation of His unlimited love and boundless grace for and over His people. In the hour of trouble David knows the place of refuge.

David's men asked: "Who will show us any good"? They meant, who is able to bring back the days of former glory. To the place of honor. To the time of peace. Their conception of GOOD consisted of an outward change of circumstances. If the circum-

stances were changed all was well. The old question of the earthly peace and salvation, of the earthly existence, of the earthly abundance, its riches and all that makes "life worth living". Surely, the theory of God's general favor fits in with their natural desire (and for that matter with that of every man). O, our perplexities, are they not the result of worldly-mindedness?

Not so with David. He placed his conception of good over against theirs. In that one word 'Lord' is expressed all he needed. Good? Any good? But God is good. Good as to His being and virtues, His covenant and covenant people. As long as God is his stay, nothing can be against him, not even Absalom.

Lift thou up the light of thy countenance upon us. David understands his one and only need. That need is the guidance of the Lord as the covenant God.

The Lord's countenance.

In our countenance we have a reflection of who we are. When we meet a person we do not look at his hand, but at his face. We try to form a conception of him of what he is by looking at his face. We look at his eyes and his features. When, for instance, we think of one who departed from our midst, we look at his picture and especially at his face, in order that it may bring to us, to our mind, who and what they were to us when they dwelt in our midst. How true it is, that on account of sin it is impossible to have the perfect expression of the perfect inner man radiating from our countenance. And how equally true, that even after receiving grace, our countenance as well as the impression on others, do not manifest the innerman in detail so that we have to be satisfied with a vague reflection. Nevertheless, also here it is true that close observance will give us somewhat an idea who and what a certain person is.

God's face, however, and that in the highest and most perfect sense of the Word, expresses who God is. His being and countenance are absolutely the same. The Lord makes Himself known in the Old and in the New Testament as the Angel of the Lord. To us He reveals Himself in and through His Son Christ Jesus. The Son is the image of the Father. All of the perfect life of the covenant is in Him. And of *that* life His people are partakers. And the revelation of that face is never general, but always particular. That revelation of the covenant is given in the covenant circle to the believers and their believing seed. Beware of that one word general. And thus David prays, lift up in thy mercy, my Father the light of thy face.

This implies first of all a confession. I know not what is best for me, o my Father, but I do know, that when the light of thy countenance shines, all will be well. For if thy face disappears, all will be dark, but with thee nothing can be against me, for thou alone art God and my Father.

To us, God's face is revealed on the bloody tree.

And the expression of that face tells us, God is righteous and holy. God is holy and will not have anything to do with wickedness and the wicked. Sin cannot prosper in His sight and the sinner will be utterly consumed. That is the undeniable teaching of Scripture. Try to explain it in any other way, but Scripture will not support your false imagination. What a pitiful sight when the Church tries to find a way next to the righteousness and holiness of God. As if man by nature is not judged by the standard of the Word. Sure, it seems to be more in line with David's man to complain that the prosperity of the wicked is a sign of God's goodness. How foolish to measure the heavenly things with the outward and natural things of life. Absalom seemingly prospered. The best David ever had also turned away from him, the wise and the men of power made common cause with the wicked. By way of deduction David was the leader of a minority and Absalom of the majority.

Let the light of thy countenance shine upon us will be sufficient. Of course, David did not consider the circumstances first. In fact, the trials are not mentioned, for the simple reason one cannot measure the heavenly spiritual with the earthly.

Let the light of thy countenance shine upon us tells us, that all the righteousness, holiness and goodness of God is in Christ Jesus alone. Nothing can be found in man, nor in the things of the earth, outside of Jesus Christ. Without Him there is not any good. And unless our hope and trust is in the Saviour alone, there will be no good in time or eternity.

God in Christ, the only good.

Therefore no man can show us any good.

For the same reason no man has any good.

Hence, all the good now, in time to come, is in God through Christ alone.

Who will show us any good?

God alone!!

W. V.

NOTICE

Please look at the subscription date on your Standard Bearer: if you are in arrears please send your subscription money (money order) to the treasurer:

Mr. R. Schaafsma

If you wish to subscribe to "De Reformatie" please send your subscription to:

Mr. R. Schaafsma
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Michigan.

Subscription price: \$4.25 per year.

The Tabernacle

The people of Israel were encamped at Mount Sinai. Moses was with God on the summit of this mount. Then, after the ratification of the covenant, the Lord spake unto Moses, that he charge the children of Israel that "they bring me an offering; of every man that giveth it willingly with his heart ye shall take my offering. . . . And let them make me a sanctuary; that I may dwell among them. According to all that I shew thee, after the pattern of the tabernacle. . . ." (Ex. 25:1, 9).

Let us first ascertain from the specification (contained in chap. 26) what manner of structure this dwelling was. Its component parts were three in number: the tent proper, its coverings, and its supports.

First to be considered is that sheet of linen, concerning which Moses received instructions that read (vss. 1 to 6) :

Moreover thou shalt make the tabernacle with ten curtains of fine twined linen, and blue, and purple, and and scarlet: with cherubims of cunning work shalt thou make them.

The length of one curtain shall be eight and twenty cubits, and the breadth of one curtain four cubits: and every one of the curtains shall have one measure.

The five curtains shall be coupled together one to another; and other five curtains shall be coupled one to another.

And thou shalt make loops (eyes) of blue upon the edge of the one curtain from the selvedge (end) in the coupling (seam); and likewise shalt thou make in the uttermost edge of another curtain, in the coupling (seam) of the second.

Fifty loops (eyes) shalt thou make in the one curtain, and fifty loops (eyes) shalt thou make in the edge of the curtain that is in the coupling (seam) of the second; that the loops (eyes) may take hold one of the other.

And thou shalt make fifty taches (hooks) of gold, and couple the curtains together with the taches (hooks): and it shall be one tabernacle.

From the above data, we learn the following. This sheet was comprised of two sections, both of which were in turn made up of five distinct pieces of linen (curtains in the text) each measuring 28 cubits (42 feet) in length and 4 cubits (6 feet) in breadth. There were then ten such distinct pieces of linen in all; and together they formed the one sheet, measuring 40 cubits (60 feet) in length and 28 cubits (42 feet) in breadth. The two equal sections of this sheet, each of which was supplied with 50 loops or eyes of blue yarn, were joined together by clasps of gold, thrust at each end through the loops, so that, as a re-

sult, the loops "took hold one of another". The word *coupling* in verses four and five, simply denotes *that* side of each of the two sections of the one sheet upon which the eyes or loops of yarn were wrought. From the expression, occurring in the first and sixth verses respectively, "Thou shalt make the tabernacle with ten curtains. . . ." and, "and it (the two sections of the one sheet as joined together) shall be one tabernacle,"—from these expressions it is plain that this sheet is to be regarded as the tabernacle proper and that thus it formed, as attached to the boards (how we know not), the inner roof and the inner sides, and for this reason was also made of the finest material and variegated with diverse colors and cherubic figures inwrought. Thus the right conception is that this sheet hung down, not on the outside, as some have imagined, but on the inside of the boards.

The instructions for the support of this sheet (the tabernacle proper) is set forth in the following language (the parenthesis include the literal translation of the original text), contained in Exodus 26:15-25.

And thou shalt make boards for the tabernacle of shittim wood standing up.

Ten cubits shall be the length of a board, and a cubit and a half shall be the breadth of one board.

Two tenons (hands) shall be in one board, set in order (joined together) one against another; thus shalt thou make for all the boards of the tabernacle.

And thou shalt make the boards for the tabernacle, twenty boards on the south side southward.

And thou shalt make forty sockets (bases or foundations) of silver under the twenty boards; two sockets (bases) under one board for his two tenons (hands), and two sockets (bases) under another board for his two tenons (hands).

And for the second side of the tabernacle on the north side there shall be twenty boards.

And their forty sockets (bases) of silver; two sockets (bases) under one board, and two sockets (bases) under another board.

And for the sides of the tabernacle westward thou shalt make six boards.

And two boards shalt thou make for the corners of the tabernacle in the two sides.

And they shall be coupled (joined) together beneath, and they shall be coupled (joined) together above the head of it unto one ring: thus shall it be for them both; they shall be fore the two corners.

And they shall be eight boards, and their sockets (bases) of silver, sixteen sockets (bases); two sockets (bases) under one board, and two sockets (bases) under another board.

According to this description, each of the two side walls of the tabernacle was formed of 20 boards of shittim wood. As each board measured 10 cubits (15 feet) in length, and $1\frac{1}{2}$ cubit ($2\frac{1}{4}$ feet) in breadth,

each side wall was 30 cubits (45 feet) long and 10 cubits (15 feet) high. The back or west wall was formed of six such boards and was thus 9 cubits ($13\frac{1}{2}$ feet) long and ten cubits (15 feet) high. The lower ends of the boards were supplied with tenons or hands, two to a board and joined together, which rested upon and took hold of their bases of silver. As the sum and total of the six boards of the back wall measured 9 cubits in length, and as this wall was 10 cubits long, it must follow that the two corner boards constituted only a cubit between them. Some obscurity rests upon the arrangement of the corner boards of which there were eight. All the boards were overlaid with gold. The instructions for the making of the bars by which the boards were held together read:

And thou shalt make bars of shittim wood; five for the boards of the one side of the tabernacle.

And five bars for the boards of the other side of the tabernacle, and five bars for the boards of the side of the tabernacle, for the two sides westward.

And the middle bar in the midst of the boards shall reach from end to end.

These bars, made of shittim wood and also overlaid with gold, passed through rings of gold. From the above description it appears that the middle bar extended from end to end of its wall; and as there were five bars for each wall, and yet only three rows of bars, the upper and lower ones must have been divided in the center.

The third component part of the tabernacle was its covering, concerning which Moses received the following instructions.

And thou shalt make curtains of goats' hair, to be a covering upon the tabernacle: eleven curtains shalt thou make.

The length of one curtain shall be thirty cubits, and the breadth of one curtain four cubits: and the eleven curtains shall be all of one measure.

And thou shalt couple five curtains by themselves, and six curtains by themselves, and shalt double the sixth curtain in the forefront of the tabernacle.

And thou shalt make fifty loops on the edge of the same curtain that is outmost in the coupling, and fifty loops on the edge of the curtain which coupleth the second.

And thou shalt make fifty taches (clasps) of brass, and put the taches (clasps) into the loops (eyes of yarn), and couple the tent together, that it may be one.

Such are the specifications for the outer covering, which in the sacred text is called *tent* in distinction from the inner covering of linen, which, as was said, is represented as forming the tabernacle or dwelling. It appears that also the tent (outer covering) was formed by two sections or divisions, that the one of

these was made of 6 of the 11 pieces of goats' hair and the other of the remaining 5. As each distinct piece measured 30 cubits (45 feet) in length, and four cubits (6 feet) in breadth, this "tent" covering was 44 cubits (66 feet) long and 30 cubits (45 feet) broad. Thus there was an excess of 2 cubits in length and 2 cubits in breadth over the fine tabernacle covering. This follows from the circumstance that the sixth curtain of the larger of the two divisions was doubled in the forefront of the tabernacle and that the inner covering measured 28 cubits in breadth. Finally, the two divisions of the *tent* covering were joined together by 50 clasps (this time of brass) thrust through loops of yarn of which there were one hundred, fifty on each division.

Besides the "tent" covering there was a covering of rams' skins died red, and above this still another, the outer one of badgers' skins.

What now was the manner in which these various outer covering were arranged? This has been called a vexed question. Yet, as we shall have occasion to see, the question will not vex if only the sacred text be closely adhered to. In dealing with this matter there are two views to be considered. The issue concerns the arrangement of the "tent" coverings of goats' hair. The one view—the common and traditional one—has it that also the outer roof of the tabernacle was flat and that thus the "tent" covering was spread horizontally over the tops of the boards and thus hung down at least ten cubits on every side except the front. According to the other view, broached by some writers of recent times, the roof of the tabernacle was tent-like in shape, with ridge-pole, and a sloping roof, raising the total height to 15 cubits instead of 10, the height of the wooden frame-work. The principal objections, which those who hold to this view, raise against the common view are the following: (1) According to the common view only one-third of the inner, ornamental curtain, to wit, the ceiling, would have been visible. (2) The "tent" covering spread flat over the boards would have been no protection against the rain. The skins of cloth and hair curtains would, when wet, only have depressed the center and torn the linen covering under them. (3) The common view contradicts the description in XXVI, 9, 12, 13, according to which only two cubits of the goats' hair covering hung over at the west end, and only one cubit at each side, whereas according to the common theory 10 cubits hung down on every side.

What to think of these objections? That under 1 is obviated by the perfectly safe assumption that the inner covering of fine linen hung down inside, not outside, of the boards. This assumption is so safe that it may be regarded as a fact. To begin with, it is inconceivable that a covering of such fine material and exquisite workmanship should not be hanging on the inside of the wooden frame-work to form the

dwelling proper. In fact, this covering, as has already been shown, is thus represented in the sacred text. What is more, the cherubic forms, wrought in the inner covering were not for purposes of ornamentation, that is, not exclusively so. These figures had symbolical significance and therefore must have been designed to be exhibited inside the house of God. Finally there is contained in the book of the Kings a definite statement to the effect that these figures were wrought on the inner walls and ceiling of the holy places of Solomon's temple. This, certainly, is conclusive.

As to the objection under 2, it proceeds on the assumption that the rams' and badgers' skins were capable of absorbing, and this rapidly even, moisture. And further that these skins were excessively heavy so that even when the weather was dry, the roof, which was formed by them, sagged in the middle, with the result that, when it rained, the water would collect in the middle of the roof and remain there to penetrate the skins. Now it must be admitted that this objection seems to have some weight. How the apparent difficulty was overcome is not stated. But that it was overcome is certain. The skins, of course, were waterproof. To maintain the contrary is only to needlessly aggravate the difficulty in the interest of a theory.

As will be shown presently, the objection under 3 reposes upon a wrong exegesis of the scriptures referred to.

The view that the tabernacle was tent-like in shape, with a sloping roof. Let us see what has been advanced in its favor.

At vs. 12 (chap. 26) the covering of goats' hair is called a tent (*ohel*). But a tent need not necessarily be a structure with a sloping roof. The meaning of the Hebrew word for tent is *dwelling*. The scheme proposed by the view under consideration is said to have also these obvious advantages that it conforms to the principal measurements, removes the difficulty of sagging on the (flat) roof, and permits the golden boards, bars and rings to be seen. But the structure proposed by the traditional view conforms to the principal measurements as well. And what advantage would accrue from the exposure of the golden boards is hard to say. The tabernacle was of benefit to the worshippers of the Old Testament dispensation on account of the truths set forth by the things which it contained and on account of the transactions associated with these things.

The view that proposes a structure with a sloping roof is weighed down by insurmountable difficulties. Such a structure would have required a ridge-pole and supporting pillars. But the text is silent about such requisites. These parts are therefore simply taken for granted. Further it was shown above that the inner covering was 40 cubits in length, while the

wooden frame-work was 30 cubits. How now is this excess of 10 cubits dealt with? It is simply assumed that this inner veil, which is also held to have been so arranged as to form a sloping roof, extended 5 cubits beyond the boards in front and in the rear. The assumption, however, is a forbidden one for the following reason. According to chap. 26:33, the veil of the Holy of Holies was hung under the clasps that connected the two sections of the inner covering. Now as the Holy of Holies formed a cube of 10 cubits (there can be no doubt of this, as in the corresponding apartments of Solomon's temple, the Holy of Holies was half the size of the other part of the sanctuary), the veil was 10 cubits from the western end and 20 cubits from the front. But the theory under consideration would bring the veil and thus also the clasps (the veil was under the clasps) fifteen cubits from each end. This difficulty is fatal to the scheme under consideration.

The traditional view, according to which the roof was flat, is the only acceptable one. As was said, the chief objection raised against this view is that it contradicts the description in XXVI, 12, 13. However, if this scripture be interpreted in the light of its surroundings, it will appear that the description in it is not that of a covering so arranged as to form a sloping roof but of a curtain thrown horizontally over the wooden frame-work, and that therefore the contention to the effect that the traditional view contradicts this description is wrong. Let us show this. The description as literally translated reads, "As for the stretching out of the superabundance in the curtains of the tent (that is, in the sum and total of curtains or distinct pieces by which the outer coverings of goats' hair was formed), half of the curtain in superabundance shall stretch out upon the back of the tabernacle or dwelling. And the cubit from this and the cubit from that in the superabundance in the length of the (11) curtains (distinct pieces) of the tent (i.e. of the covering of goats' hair), shall be stretched out on the sides of the tabernacle (the inner covering of fine linen) from this and from that to cover it (him)."

The two pronouns *this* and *that* in the expression "from this and from that" signify the two sections of the outer coverings of goats' hair. Thus the meaning is this: And the superabundant or excess cubit from this section and the excess cubit from that section. . . . shall be stretched out on the sides of the tabernacle. The fact is then that each of the outer coverings of goats' hair was in excess one cubit, that is, each section was one cubit wider. We ask: Wider than what? Those addicted to the new view answer, "Wider than that part of the sloping roof inclosed between the top of the boards and the ridge of the roof. This answer, however, reposes upon the assumption that the coverings were so arranged as to form a sloping roof. But were they? This is what must first be

proven. But it cannot be. The fact of the matter is that the above scriptures, if explained in the light of their surroundings, teach the very opposite,—thus teach that the roof was flat. Let us show this. Consider once more that the inner covering of fine linen, measuring, as it did, 28 cubits in width, was 2 cubits narrower than the outer covering of goats' hair, whose width was 30 cubits. There was thus in this outer covering an excess of two cubits in width (length, if regard be had to the separate pieces or curtains)). The question was what Moses was to do with this excess. And the instruction of the Lord was to the effect that it should be stretched or spread out on the sides of the tabernacles, a cubit on each side. This was done with the result that the outer covering extended on both sides one cubit beyond each side-edge of the inner covering of fine linen and thus, reaching on both sides to the ground or nearly so, completely covered it. And as to the back of the tabernacle, this too, was as completely covered by the goats' hair as were the sides. This is plain. In consequence of the doubling of the sixth pieces, the outer covering was 41 cubits long. As the inner covering measured 40 cubits in length, there was in the outer covering an excess of one cubit in length, spread out on the back of the tabernacle. Thus the set of goats' hair curtains, as thrown over the wooden frame-work, reached to the bottom of the golden boards on all three sides. This is what could be expected. The view that the skins and the goats' hair and even, according to some, the linen curtains, were elevated above the boards so as to leave them unprotected, is not grounded in reason. What real protection would such a nude wall of boards have been to the costly furniture within? As to the traditional view, it is grounded both in reason and in Scripture. This view alone agrees perfectly with the specified measurements of all the parts of the tabernacle.

The whole of the tabernacle formed an oblong of 30 cubits (45 feet) in length, 10 cubits (15 feet) in breadth, and 10 cubits (15 feet) in height. The length is known from the 20 boards of a cubit and a half in breadth; and the breadth by adding to the 9 cubits covered by the six boards at the back, half a cubit as the inner thickness of each of the corner boards. To divide the dwelling into two rooms, a curtain was made of the same material, and woven in the same manner as the inner coverings of the walls. This was hung upon four pillars of gilded accacia-wood and their golden hooks, standing upon four silver sockets, under the loops which joined together the two sections of the inner covering of linen. The tabernacle was thus divided into two compartments, the one occupying 10 cubits and the other 20 cubits of the entire length. For the entrance of the tabernacle there was also made a curtain or covering of the same material as the inner curtain, but of work in mixed colors, not

woven with figures upon it. This curtain was hung on five gilded pillars of shittim-wood with golden hooks, and for these they were to cast sockets of brass. The furniture of the Holy Place included the altar of incense, the golden candlestick and the table of shewbread. In the Holiest Place was stationed the ark of the covenant with its covering over which hovered the cloud—the symbol of God's presence.

As to the significance of the tabernacle, this is known from the materials that entered into its construction, from the time of the giving of the instruction for its erection, from the names that it bore, and from the symbolical-typical meaning of its furniture and from the rites and ceremonies with which the tabernacle and its furniture were associated.

G. M. O.

No Creed, But Christ (?)

No Creed but Christ, is the caption of a communication appearing in *De Wachter* (of the Christian Reformed Churches of North America) for October 3. In his communication the correspondent rises to the defence of the above slogan. Now the saying *No Creed but Christ* cannot possibly be defended. The conception from which it springs is thoroughly wrong. It may not be amiss to briefly show this, especially not in view of the circumstance that the saying seems to be a favored one with so many Christian people.

The Christian creeds are definite and formal declarations on the part of the church of what she believes to be the truth contained in God's Word. The creed represents an activity that consists in apprehending, through the study of the Scriptures, the truth contained therein, in entering the truth with the mind in order that it may be understood, and in properly expressing what the truth is believed to be. It is this activity that has produced the great creeds of Christendom. Now in declaring what she believed to be the truth, the church sometimes found herself under the necessity of employing terms and phrases that are not found in Holy Writ. One illustration. The Christian creed declares that "God is only one, the one single Essence, in which are three persons, really, truly and eternally distinct, according to their incommunicable properties;" This phraseology is not literally found in Scripture. If the church in composing her creeds would do nothing more than cite Scripture, that is, reproduce Scripture as to the form of its words, she could not so express what she holds to be the truth as to expose the lie of the false teachers. Consider that such teachers also profess to believe the Scriptures. Hence, what is assailed and denied is not the Scriptures as to the form of their language, but the thought or truth of which this language, according to

the conviction of the church, is the vehicle. The Church therefore in expressing definitely and precisely what it believed to be the truth, has found it necessary to avail itself of terms and phrases not literally contained in Holy Writ.

If the creeds of Christendom is meant to be nothing else that a written declaration of what is held to be the truth of God's Word, if the action of which the Christian creed is representative is one consisting in God's believing people searching the Scriptures for the truth contained therein, and thinking their way into the truth in order to qualify themselves to set it forth in language so clear and definite that the lie of the false teacher may be exposed, how can there be any objection to the creed? Must not the Scriptures be searched and the truth be thought into that it may be expressed in proper language? What a strange cry—this cry: no creed. How can God's believing people turn away from the creed, if the doctrine of which it is the expression, is, according to their firm conviction, the truth of God's Word? With the creed declaring that Christ is true and eternal God, of one essence with the Father and the Holy Ghost, what believer could turn away from the creed? To repudiate the creed would be to deny what is held to be the truth.

Someone will say, "I have the Bible. It is in the Christ of the Bible in whom I believe. The Unitarian, too, says, I believe in the God and Christ of the Bible. Yet, he nevertheless maintains that the doctrine of the trinity of the Godhead well suited the dark ages which it helped to produce. He labels this doctrine Trinitarian nonsense, taught by gray-haired professors in theological seminaries. According to his doctrine, God is a solitary person and being, from eternity unrevealed and unknown, and Christ a mere man. On what grounds could a Christian brotherhood eject from its midst a person with such a conception of God? On the ground that he denied the God and Christ of the Bible? Indeed. But in order to show this, and to sustain the charge, such a brotherhood would have to avail itself of the terms and phrases of the Nicene creed, according to which God is a being one in essence, yet distinguished in three persons.

The advice contained in the cry *No Creed but Christ* is plainly this: "Turn from your creed to Scripture. Here search for your Christ. Here you see Him as He is; for the Bible is God's infallible word. Not so the creed." Let us examine this advice. To search the Bible for Christ is to search the Bible for the truth concerning Christ. This search or study having been completed, the searcher would then necessarily have to declare what he believed to be the truth of God's word concerning Christ. This declaration would be his private creed. So we see what he who turns from the fallible creed of the church to the infallible Bible, ends up in doing. He ends up, and this of necessity, in placing in the room of the creed, which

he rejected, his own private creed. And what has been gained? Nothing at all. For that private creed is fallible, as truly fallible as the creed of the church that was rejected. It must be this, as it, too, as well as the creed that was set aside, was made by a fallible man. And if this individual were truly a believer, if in turning away from the creed of the church he was not moved by a hatred of the truth, his private creed as to its content would be identical to the content of the creed which he imagined he had forsaken.

Any and every declaration on the part of the believer that sets forth the fruitage of his study of God's Word is necessarily a creed. It is this as it sets forth what he believes to be the truth of God's Word. Thus every sermon is, rightly considered a creed. Therefore they who object to the creed, should in order to be consistent, demand of their pastor that, when in his pulpit, he do nothing more than read to them God's Word. They should not require of him that he explain the word to them. For such an explanation would be his creed. It is evident that the cry "No creed but Christ" is absurd. The term *creed* stands for truth, thus for the content of saving faith. If, therefore there need be no *creed*, faith need have no content. If there need be no creed, there need be no knowledge of Christ and of God for salvation, and the Scriptures can be dispensed with. Even the pastor, when in the pulpit, would do nothing but read to his hearers from the Bible, he would also then be coming to them with his creed, if he understood and believed what he was reading. So, to say *No Creed* is to say *No Scriptures*. Thus in the final instance, it is to say *No Christ*.

Creds, it is said, make division in the church. This is not true of the great creeds of Christendom. For in these creeds is expressed what all God's believing people, without exception, hold to be the truth of God's Word. The apostles' creed declares that God is the Father, the Almighty, the Maker of heaven and earth; that Jesus Christ is His only begotten Son. . . . They who deny this, are called antichrists in Scripture. The aforesaid creeds make division not between God's believing people but between the church and the world, believers and unbelievers.

But now it is true that God's people have their doctrinal differences. There are various persuasions among them, such as Reformed and Lutheran and Baptist, not to mention others. Should believing people forget their differences and unite on the basis of the great creeds—creeds in which is expressed what all believers hold to be the truth? Then the church universal would be presenting to the world a united front. Then God's people, it is said, would be one. But would they? True oneness is not to be achieved through believing people ignoring doctrinal differences. Doctrinal differences arise as result of some one thinking and believing wrongly. Hence, real unity is achieved

only when those who err are made to see the light and come to the light. In other words, God's people are one only to the extent that they all consciously abide in Christ. The divisions in the church are not representative of an ideal state. Christ's will is that His people be one. And it is the solemn duty of every believer to work for unity not through his renouncing what he holds to be the truth but through His making sure whether what he holds to be truth is truth, and secondly through his assailing false beliefs and doctrines in order that those ensnared by the lie may be won for the truth. The truth is a source of comfort to God's people only to that extent that it is unmixed with error.

The great creeds of Christendom are the church's priceless possession. As long as these creeds are held in honor, the church is safe. Satan realizes this only too well. To him, therefore, the creeds of the church are dreaded compositions. He knows that would he gain men for his lies, he must first detach them from the creeds of the church. So he derides the creed. He pits the creeds against Scripture and Christ and tells men that either shall have to be relinquished. And under the pretence of leading men back to the Scripture and to Christ, he leads them into his lies and to perdition.

The creeds of Christendom may be called storehouses of truth mined through the ages from the word of God by the Christian church. They are the depositaries of the fruits of centuries of labor done by the Christian Church. It is these creeds that are making it possible for the church at the present time to be preaching on the great truths contained in Scripture as she does. Supposing that the minister of the Gospel enters upon his ministerial career, a total stranger to the teachings of the creeds of the church; that, so far as he was concerned, these creeds did not exist. Then he would be no further into the truth than was the church at the time of the death of the last apostle. But through the centuries the Spirit has been leading the church farther and farther into the truth. And what the church apprehended, she was also empowered to express in adequate language, to bring into being her creeds. And these creeds, being what they are, immediately lead into the truth as far as the church was led through the ages.

The creeds, however, may not be placed in the room of Holy Writ. We once read upon a certain church bulletin the following, "Do we appreciate what our fathers have done in giving us answers to those important questions (the questions contained in our Heidelberg Catechism) in such a simple and condensed statement that it is easily understood, and we do not have to look up all the Scripture references and formulate our own answers." The statement, "We do not have to look up all the scriptural references" leaves a strange impression. The meaning seems to be that,

since we have the Catechism, we can do without Scripture, that thus the Catechism has been given us as a substitute for the Bible. Fact is that the scriptural references must indeed be looked up not only but studied with care. Every one must make sure that what is expressed in the creed is what must be believed to be the truth of God's Word. G. M. O.

"Loopers"

The following excerpt is taken from the report of the Acts of the general Synod (now in session) of the "Gereformeerde" Churches of the Netherlands:

"De Generale Synode kennis genomen hebbende van de vraag van den Kerkeraad der Gereformeerde Kerk van. . . inzake toepassing des kerkelijke censuur op gemeenteleden, die ontdanks alle vermaning zich nage-noeg aan alle samenkomsten der gemeente onttrekken en regelmatig in de gereformeerde Kerk te. . . gaan kerken, bewerende daar meer zegen onder de prediking te genieten, is van oordeel, dat het hier geld een zonde van eigenwilligen godsdienst van op den duur ernstigen aard, keurt goed het Advies van de Particuliere Synode van. . . om na lankmoedig en veelvuldig vermaan tenslotte bij hardnekkige weigering de censuur toe te passen zonder evenwel tot de uiterste remedie over te gaan, en besluit van deze uitspraak mededeeling te doen aan een kerkeraad van. . ."

The Reporter (Prof K. Schilder) states that the above question occasioned a broad discussion. Various questions arose.

The reporter states his own view, which reads in part as follows:

"Voorop plaats ik dat het hier gaat over een kwaad. . . Het "loopen", in het algemeen genomen, lijkt me nog steeds ongeoorloofd. Hoeveel ook daarin verklaarbaar is, men vergeet maar al te vaak, dat de dienst des woords niet een particuliere aangelegenheid van den dominee (als "spreker") is, doch dat hij alle leden der kerk aangaat en aller medewerking eischt. Het ambt der geloovigen heeft hier evenzeer op te treden als het bijzondere ambt van den dienaar des woords. Wie zal zeggen, hoeveel moeilijkheden en bij den prediker en bij de wel aanwezige hoorders rijzen, als er in het kerkgebouw leeg plaatsen zijn. De prediker zal heel wat moeten "wegslikken", om op gang te komen. En de hoorders moeten eveneens door heel wat sombere gedachten zich heenwerken, zullen ze met blijdschap bidden en zingen; de weg van den Heilige Geest tot het hart dergenen, die aanwezig zijn, wordt vrijwel "geblokkeerd", voorzover dat van menschen zijde mogelijk is (men zal me hier wel niet misverstaan).

Daarmee hangt een tweede overweging samen.

Het gaan kerken bij een ander predikant, met opzettelijken en langdurigen voorbijgaan van den eigen dienaar des Woords, is in den regel althans ook een zonde van nalatigheid. Is er de voorliefde voor een mooie stem, een redenaars "talent", dogmatische praeciseering en uitbeelding, gemoedelijke "ligging" in het spel, dan zijn of de bezwaren tegen den eigen predikant lichtvaardig (hoe moet het in gemeenten, die in wijden omtrek geen man naar den smaak van malcontente hoorders kunnen trekken?) of ze zijn ernstig van aard. Reeds in dat laatste geval kan men aan de wegloopers verwijten, dat ze hun bezwaren niet langs kerkelijken weg in behandeling geven. Hetzelfde geldt in nog sterkere mate, indien tegen een bepaald predikant serieuze bezwaren bestaan voor wat zijn preekmethode betreft. Indien deze methode niet deugt, moet men niet zijn recht tot critiek en tot reformatie prijsgeven voor zijn gemak of ten gerieve van een dominee, dien men "als persoon wel lijden mag", doch dan dient de bezwaarde zoolang mogelijk te trachten, verbetering te krijgen. Wat voor hem niet deugt, dat is voor de gemeente in haar geheel niet goed. . . . De "looper" zal met argumenten moeten komen, en ze indienen waar het behoort, en de kerkeraad zal geen gemakkelijke wapen in handen krijgen om "lastige" stemmen tot zwijgen te brengen."

We are fully agreed with the views and sentiments here expressed. The position that, let us call them "runners" (loopers) are walking in sin, is the only one that may be taken. And if they are walking in sin, it cannot possibly be true that, as they say, they are actually being fed by the preaching of the Word by the other pastor. It cannot possibly be true that they receive a blessing under his preaching. He who maintains the contrary has no understanding of what it means to be fed by the preaching of the Word. It means that the life which is in Christ abounds more and more in us, that more and more we forsake our sin and turn to the living God. It means that we grow in grace and in knowledge and that the assurance that we are children of God with sins forgiven continues to take on strength. How then can it be true of us that we are being fed, actually fed, by the preaching of the Word, if we walk in sin. This walking in sin on our part forms the very evidence that we are not being fed, but that the "Word" is unto us a savor of death unto death. He who persistently walks in sin and yet succeeds in convincing himself that he receives a blessing under the preaching of that other pastor is deceiving himself. Such a one's stock of knowledge will increase, if the sermons he listens to be rich in content; but he will not, he cannot *grow* in grace and in knowledge. The sole evidence of such growth is that we, crucifying by the mercies of God, the works of the flesh, consciously walk with God in the way of His covenant.

G. M. O.